

ΓΕΡΑΚΙ ΓΕΡΑΚΙ

Ο Νέος 'Υπεράνθρωπος

Ταξίδι

ΘΑΝΑΤΟΥ

16

ΤΑΞΙΔΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Νέος Ήρωας περνάει τις πιο κρίσιμες και σκληρές στιγμές της ζωής του

Σ 'ΑΥΤΗ την πιο κρίσιμη στιγμή της ζωής του, το θρυλικό Γεράκι αισθάνεται να τον τυλίγει το κύριο σάβανο του θανάτου. Ένώ παλεύει απεναντιωμένα να ξεφύγει από τη ζωντανή θηλεία του τεράστιου δόα, που όσο πάει γίνεται πιο στενή και από τη μία στιγμή στην άλλη απειλεί να του συντρίψει τα κόκκαλα, τα βήματα των Γεωπανεξών, που ενεργούν έρευνες στο δάσος, ζυγώνουν

προς το μέρος του. (*) Το ήρωϊκό Άμερικανόπουλο παίζει πάλι κορώνα - γράμματα τη ζωή του στην προσπάθειά του να εξοντώσει τους έχθρους της πατρίδας του. Άλλα δεν ενδιαφέρεται για τον έαυτό του τούτη την ώρα. Μέσα στην άφιλόξενη και μυστηριώδη αυτή ζούγκλα του νησιού Κιού - Σίου, δεν είναι μονάχος. Λίγα μέτρα πιο εκεί στέκουν με έντρομο βλέμμα και παρακολουθούν, χωρίς να μπορούν να του προσφέρουν την ελάχιστη βοήθεια, ή Έλντεν Τζόρνταν, ή μελαχροινή βοηθός του, το κορίτσι με τη γενναία καρδιά, και ο άρπαγος προστατευόμενός του, ο λιγούδης Τζιμ Γκάφας. Έχουν ακούσει και τα δυο παιδιά τα βήματα και τις κουδέντες της περιπόλου των Γεωπανεξών που ψάχνουν να τους ανακαλύψουν, μα δεν σκαλεύουν. Θα μείνουν εκεί να χτυπηθούν μαζί τους, να πεθάνουν αν χρειαστή, όμως δε θ' αφήσουν μόνο τον Νέον Ήρωα περάνθρωπο, που αγωνίζεται να ξεφύγει από το άγριο εγκέλιος του μεγάλου αυτού φιδιού, που τινάζει τη φοβερή γλώσσα του και άνοιγκλειώνει τα γεμάτα λύσσα μάτια του, γιατί βλέπει πως έ-

(*) Διάβασε προηγούμενο τεύχος «Το σίγνμα της Ζούγκλας».

χει νά κάνη μ' έναν παράξενο καί καταπληκτικά χειροδύναμο αντίπαλο.

— Κουράγιο, Μάκ!, τοῦ λέει μὲ πνιχτὴ φωνή ὁ Γεράκις, γιὰ τὴν δὲ θέλει νά τὸν ἀκούσουν οἱ Γιαπωνέζοι. Δόστου νά καταλάβῃ! Ἀπάνω του καὶ τοὺς φάγαμε!

Ἀλλὰ τὸ Γεράκι δὲν χρειάζεται συμβουλές. Τὸ μυαλό του δουλεύει γοργὰ καὶ ὄλοι οἱ μῶνες τοῦ ἀκατάβλητου κορμιοῦ του ἔχουν μπῆ σὲ κίνησι. Μὲ φουσκωμένο τὸ στήθος καὶ τεντωμένο τὸ στέρνο, ἀντιστέκεται στὴ φοβερὴ πίεσι τοῦ ἐρπετοῦ, ποὺ ζητάει νά τοῦ σπάσῃ τὰ πλευρά. Μὲ τὴν βροθιὰς του ποὺ εἶναι ἐλεύθερες καταφέρει δύνατὰ χτυπήματα στὸ κορμὶ του. Τὸ φίδι πονάει, σφυρίζει ἀπαίσιμα, βγάζει ἀφροὺς ἀπ' τὸ στόμα, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφήνει. Ὅσο περνάει ἡ ὥρα, καὶ λουριάζεται περισσότερο καὶ ὅσο οἱ θηλειὲς γύρω ἀπὸ τὸ Γεράκι γίνονται πιὸ πολλές, τόσο τὸ φιδίσιο κεφάλι ἐρχεται πιὸ κοντὰ στὸ Νέο Ὑπεράνθρωπο. Τὸ σχέδιό του εἶναι — ἔτσι ἄλλωστε θανατώνει ὅλα τὰ θύματά του — νά φέρῃ στὸ στόμα του τὸ παιδί, νά τὸ ἀρπάξῃ ἀνάμεσα στὴς τεράστιες μασέλες του καὶ ὕστερα νά τὸ καταπιῇ.

Τὸ ἴδιο ὅπως ἀκριβῶς ζητάει καὶ τὸ Γεράκι. Αὐτὸ περιμένει γιὰ νά δράσῃ κεραυνόβολα. Ἐχει τὸ σχέδιό του καὶ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος. Ἐνῶ λοιπὸν προσπαθεῖ ν' ἀντιδράσῃ στὴν πίεσι τοῦ κου-

λουριασμένου φιδιοῦ, ἀφίνει τὸ τεράστιο στόμα του νά τὸν ζυγώσῃ. Ἡ γλῶσσα του σγεδὸν τὸν ἀγγίζει τώρα. Αἰσθάνεται τὴν κατὴ τοῦ ἀνάσας, ποὺ ἔχει μιὰ φοριχτὴ βρώμα ἀπὸ τὰ πτώματα ποὺ χωνεύει στὸ στομάχι του, νά τσουρουφλίξῃ τὸ πρόσωπό του. Τὰ μάτια τοῦ ἐρπετοῦ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ διςσταυρῶνται μὲ τὸ βλέμμα τοῦ ἡρώικοῦ παιδιοῦ. Εἶναι τὸ κρισιμώτερο δευτερόλεπτο ποὺ ἔναι ζήσει ὁ Μάκ Ντά-νυ. (*)

— Πρόσεχε, Μάκ!, ξεφωνίζει μὲ σπαράγγιο ἡ Ἑλλεν ποὺ βλέπει τὸν κίνδυνο.

Τὸ θηλικὸ Γεράκι γαυογελαίει. Τῆς στέλνει ἓνα βλέμμα γερότο λατρεία καὶ τετὼναι ὁπότερα τὰ μπράτσα. Τὰ δάκτυλά του σφυρίζουν τὸ φοβερὸ κεφάλι τοῦ βῆσ καὶ ἡ ἀσυγκράτητὴ δύναμις τοῦ Νέου Ὑπεράνθρωπου μπαίνει σ' ἐνέργεια. Σφίγγει τὰ δόντια, παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ ἀκουμπάει ἀπάνω στὸ γὰλύβδινον στέρνο του τὸ κεφάλι τοῦ ἀπαίσιου ἐρπετοῦ. Ταυτόχρονα, τὸ δεξιὸ του χεὶρ σχηματίζει κλείνοντας μιὰν θανάσιμη τανάλια γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ φιδιοῦ. Ἐκεῖνο βγάζει ἓνα λυσσοσπασμένο σφύριγμα καὶ προσπαθεῖ νά ξεφύγῃ. Τὸ κορμὶ του κυματίζει σὰν μιὰ φουρτουνιασμένη βάλισσα καὶ τινάζεται κάθε

(*) Οἱ ἀγνωστὲς μας ξέρουν πῶς τὸ Γεράκι καὶ ὁ νεοὸς ῥέπτορε Μάκ Ντά-νυ εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

τόσο μὲ μιὰ φοβερὴ ἀγωνία. Τότε τὸ Γεράκι ἀγκαλιάζει καὶ μὲ τὰ δυὸ σιδερένια μπράτσα του τὸ κεφάλι τοῦ βόα καὶ μὲ μιὰ καλομελετημένη ἀπὸ πρὶν κίνηση τὸ περιστρέφει σὰν μιὰ βίδα γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του. Ἀκούγεται ἓνας ξερὸς κρότος σὰν σπᾶσιμο κοκκάλων. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ ἔρπετοῦ ἐσπασε! Τὸ φίδι τινάζεται μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα, σφαδάζει καὶ μένει ἀκίνητο σὰν νὰ τὸ χτύπησε κεραυνός.

Ἡ θηλεία πού εἶχε τυλίξει τὸ Γεράκι χαλαρώνει καὶ ὁ Μάκ Ντάνυ εἶναι τώρα ἐλεύθερος. Ὁ ἰδρώτας ἔχει μουσκέψει τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ἔχουν πάρει μιὰ σκληρὴ ἐκφρασιὰ ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια. Τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῶν παιδιῶν.

— Ζήτω!, φωνάζει ὁ Γκάφας ἐνθουσιασμένος.

Μιὰ τὸ Γεράκι τοῦ κλείνει τὸ στόμα.

— εἶσαι τρελλός!, γρυλλίζει. Οἱ Γιαπωνέζοι ψάχνουν ἀκόμα. Δὲν πρέπει νὰ μάς δοῦν... Ἐλάτε μαζί μου!

Τὰ παιδιὰ τὸν ἀκολουθοῦν στὴ σπηλιὰ καὶ μένουν ἀμίλητα. Καὶ ἦταν καιρός. Γιατὶ μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα ἀκούγονται πάλι τὰ βήματα τῆς περιπόλου. Τὰ κλαδιά σπάζουν ἀπὸ τὰ βαρεῖα πατήματα τῶν Γιαπωνέζων, πού συνεχίζουν τὴν ἔρευνα. Τὰ βήματα πλησιάζουν. Τὸ Γεράκι κρύβει γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ἀνάμεσα σὲ χόματα καὶ ξερά

φύλλα στὸ βάθος τῆς σπηλιάς τῆ μικρὴ συσκευή τοῦ ἀσφυρμάτου (*). Ἡ Ἑλληνικὴ ὁ Τζιμ σφίγγουν τὰ πιστόλια στὴ φουχτα τους καὶ ἔχουν τὸ δάχτυλο στὴν σκανδάλη.

— Μονάχα σὲ ἔσχατη ἀνάγκη θὰ πυροβολήσετε, φιθυρίζει ὁ Μάκ. Φυσικὰ θάμπορουν μονάχος μου νὰ τοὺς περιποιηθῶ. Ἄλλὰ προτιμῶ νὰ πιστεύουν πὼς χαθήκαμε μαζί μὲ τὸ ἀεροπλάνο μας. Ἔτσι θὰ μπορέσουμε ἀνεώτερα νὰ φέρουμε σὲ πέρας τὴν ἀποστολή μας.

Τώρα ἀκούνε κουβέντες. Οἱ Γιαπωνέζοι ἔχουν σταθῆ ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ κουβεντιάσουν.

— Θαρρῶ πὼς ἄδικα κοπιᾶζουμε, ἀκούγεται μιὰ φωνή. Οἱ μουσαφίρηδες γίνανε κάρβουνο μαζί μὲ τὸ ἀεροπλάνο.

— Ὁ ἀρχηγὸς ὁμῶς εἶπε, λέει κάποιος ἄλλος, πὼς πεσανε μὲ ἀλεξίπτωτα. Καὶ γιὰ νὰ ξεσηκώση τόσα ἀποσπάσματα γιὰ ἔρευνες θὰ πῇ πὼς φοβᾶται πὼς οἱ ἐπιβάτες τοῦ ἀεροπλάνου μποροῦν νὰ μάς κάνουν κακό.

— Δὲ βαρυνέσαι!, ἀκούγεται μιὰ τρίτη φωνή. Καὶ νᾶπεσαν μὲ ἀλεξίπτωτα, πάλι θὰ εἶναι μακαρίτες. Τώρα θὰ βρίσκονται στὰ στομάχια τί

(*) Τὰ τρία παιδιὰ ἔχουν φτάσει στὸ νησὶ Κιου-Σίου, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψουν τὴ βάση, ἀπ' ὅπου ἐκφευδονίζονταν οἱ ἀσσημένιες ρουκέτες. Διάβασε προηγούμενο τεῦχος «Τὸ αἶνιγμα τῆς Ζούγκλας».

πότα άγριμιών... "Αδिका φάχνουμε!

— Τί είναι αυτό, άκούγεται ξαφνικά νά ρωτάει κάποιος άλλος.

— Μπά! Μπά! "Ενας βόας! "Ενας βόας πεθαμένος! Σίγουρα θά τον σκότω σε καμμιά λεοπάρδαλι.

— Καιρός λοιπόν είναι νά του δίνουμε από δώ!, λέει ό πρώτος. Δέ μου άρέσουν κα-θόλου τά νύχια αυτού του ά-

Τό Γεράκι βλέπει με μάτια γεμάτα έκπληξι την άσπμμένα ρου-κέττα ν' άνασκηώνεται.

γριμιού. "Ισως τριγυρνάει ακόμα κάπου έδώ κοντά...

Τά παιδιά άκούνε τίς κουβέντες και κρατούν την άναπνοή τους. Εύτυχώς όμως τά μεγάλα φυλλάματα τών δέντρων και οι λογής - λογής θάμνοι κρύβουν την είσοδο τής σπηλιάς και δέν τους βλέπουν. Οι άνδρες τής περιπόλου προσπεργούν και χάνονται μέσα στην πυκνή και πρωτόγονη βλάστηση. Σε λίγο όλα πάλι είναι ήσυχά όπως πρώτα. Οι Γιαπωνέζοι βρίσκονται μακριά.

Τό Γεράκι άπογειώνεται και άνακαλύπτει κάτι τρομερό και έκπληκτικό

Μ'ΣΗ ώρα άργότερα, τό Γεράκι άποφασίζει νά άπογειωθή.

— Πρέπει νά κάνω μιá βόλα πάνω από τό νησί, λέει στα παιδιά. Από ψηλά θά μπορέσω νά ξεχωρίσω τη μυστική βάση, από όπου έκσφενδονίζονται οι άσημένιες ρουκέτες. "Επειτα, πρέπει νά μάθουμε πού βρίσκονται αυτοί οι καμικάζι, οι έθελοντές του θανάτου, που μπαίνουν στις αεροτορπίλλες και τίς διευθύνουν άποφασισμένοι νά πεθάνουν. "Υστερα, θά κινηθούμε κεραυνοβόλα. Στην άνάγκη, θά ζητήσουμε με τον άσύρματο πού έχουμε ένισχύσεις από τό Τόκιο. Αυτή τη φορά έλπίζω πώς οι στρατιωτικές άρχές θά μάς πιστέψουν και θά μάς βοηθήσουν.

Δίνει ακόμα μερικές οδη-

γίες στους δυο φίλους του, τους συμβουλεύει να μην απο μακρυνθούν από τη σπηλιά όσο να επιστρέψη και, χαμογελώντας, τινάζει τα πόδια υψώνει τα χέρια μπροστά στα γεμάτα θαυμασμό μάτια της Έλλεν και του Τζιμ και απογειώνεται. Τινάζεται σά βολίδα στον ουρανό και ή κόκκινη μπέρτα με τα χρυσά κρόσια, καθώς ανεμίζει στους ώμους του, μοιάζει σά φλόγα.

Σε λίγο ταξιδεύει πάνω από το άπέραντο πέλαγος που σχηματίζουν οι πράσινες φούντες των μεγάλων δέντρων της ζούγκλας. Το βλέμμα του διαγράφει μεγάλα τόξα στα γύρω. Από μακριά φαίνονται οι άκτες του νησιού στεφανωμένες από τους άφρους των κυμάτων του ωκεανού.

Ξαφνικά αισθάνεται ένα άπότημο χτυποκάρδι. Κάτι ήγκιρτησε χαρούμενα μέσα του. Έπί τέλους! Άνάμεσα στα φυλλώματα των δέντρων της αδιαπέραστης ζούγκλας, διακρίνει κάτι παράξενα πράγματα, που μοιάζουν σόν τεράστιες σκοτεινές κάννες πυροβόλων που σημαδεύουν τον ουρανό. Είναι αυτό που είχε φαντασθή! Άπό αυτά έδω τα σκοτεινά στόματα, που είναι κρυμμένα σ' αυτό το μικρό και φαινομενικά άκατοίκητο νησί, ξεκινούν οι άσημένιες ρουκέτες. Κάνει μιá κάθετη έφόρμησι και πλησιάζει περισσότερο. Τώρα μπορεί να δή καλύτερα. Αυτά τα σκοτεινά στόματα είναι μεγάλοι σωλήνες φτειαγμέ-

Ή σιδερένια γραβιά του Γερακιού τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπροσς καὶ θνατρέπει τὸν Καμικάζι.

νοι από τσιμέντο και σίδηρο και πρέπει να έχουν πραγματικά μιá τρομερή άντοχή. Άπ' έξω είναι βαμμένοι πρᾶσινοι με καφετιές σκιές. Έτσι μ' αυτό το έξυπνο καμουφλάζ, μπερδεύονται με τα δέντρα και δύσκολα μπορούν να γίνουν όρατοί από τα αεροπλάνα, που τυχόν θα περάσουν πάνω από το νησί. Το Γεράκι μετράει. Ένα, δύο, τρία, πέντε, είκοσι τεράστια

πυροβόλα, τὸ ἓνα σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρων ἀπὸ τὸ ἄλλο! Ἔχουν γερὰ θεμέλια θὰ θεῖς στὴ γῇ καὶ στὴ θάσι τους, ὅσο μπορεῖ νὰ διακρίνῃ ἀπὸ τὴ θέσι πού βρίσκεται, ὑπάρχουν μεγάλα λοξὰ ἀνοίγματα, μπροστὰ στὰ ὁποῖα σταματοῦν σιδερένιες ράγιες. Ἕνα χαμόγελο θριαμβοῦ ἀστράφτει στὸ πρόσωπό του.

— Ἔχουν κάνει πραγματικά καλὴ δουλειά!, λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του.

Φροντίζοντας πάντα νὰ μὴν κάνῃ αἰσθητὴ τὴν παρουσία του κατεβαίνει ἀκόμα πιὸ χαμηλά, φτάνει στὶς κορυφές τῶν δέντρων, πιάνεται ἀπὸ κάποια φοινικιά καὶ κρῦβεται ἀναμεσα στὰ κλαδιά της. Ἀπὸ ἐδῶ εἶναι σὰν νὰ βρίσκεται σ' ἓνα θεωρεῖο. Παρακολουθεῖ ἀθέατος, ἀποπολὺ κοντὰ τώρα, τὴν πυρετώδη ἐργασία πού γίνεται γύρω ἀπὸ τίς χτισμένες μετρίμντες καὶ σίδερο κάννες αὐτῶν τῶν μεγάλων κανονιῶν καὶ μένει κατὰπληκτος. Οἱ ἄνθρωποι, πού μοιάζαν μὲ μυρμηγκία μπροστὰ στους φοβεροὺς αὐτοὺς ὄγκους, κινούνται σὰ νευρόσπαστα, τρέχουν πότε ἐδῶ πότε ἐκεῖ, ἐκτελοῦν διαταγές, σέρνουν μικρὰ θαγόνια ἀπάνω στὶς σιδερένιες ράγιες. Εἶναι σὰν νὰ κάνουν μιὰ διαστικτὴ καὶ πολὺ ἐπείγουσα ἐργασία. Κι' ὕστερα μονομιᾶς ὅλοι παρμερίζουν καὶ μένουν ἀκίνητοι. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται ἓνα σφύριγμα ἀτμομηχανῆς

καὶ μέσα ἀπὸ τὸ πυκνὸ δάσος προβάλλει ἓνας μικρὸς σιδηρόδρομος μὲ ἓνα μοναχὰ βαγόνι. Καὶ ἀπάνω στὸ ἀνοίχτὸ αὐτὸ βαγόνι, πού μοιάζει σὰν τὸ πίσω μέρος ἑνὸς μεγάλου φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, εἶναι ἀκουμπισμένη μιὰ ἀσημένια ρουκέτα ἀπὸ ἐκείνες πού κάθε τόσο κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους πάνω ἀπὸ τίς μεγάλες πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν!

Τὸ Βαγόνι παίρνει μιὰ στρόφῃ ἀπάνω στὶς ράγιες, τὸ ἔδαφος κινηταὶ κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς του καὶ στέκει μπροστὰ στὸ λοξὸ ἀνοίγμα πού βρίσκεται στὴ θάσι τοῦ τσιμεντένιου κανονιοῦ. Σχεδὸν ἀμέσως ἓνα μεγάλο χαλύβδινο θίντζι μπαίνει σὲ κίνηση. Μιὰ χοντρή ἀλυσίδα κατεβαίνει πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀσημένιας ρουκέτας καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀρχίζουν πάλι τὴν ἐργασία τους. Μὲ γοργὲς κινήσεις τοποθετοῦν σ' ἓνα χοντρὸ μεταλλικὸ δίκτυ τὴ ρουκέτα, στερεώνουν τὸν γάντζο τῆς ἀλυσίδας στὶς δυὸ ἄκρες του καὶ ἀκούγεται ὁ θόρυβος μιᾶς τροχαλίας. Ἡ ἀεροτορπίλλα ἀνασηκώνεται ἀργὰ στὴν ἀέρα καὶ ἡ ἀτμομηχανὴ ἀπαμακρύνεται. Τώρα ἑκατὸ ἑκατοντάδες μὲ προσηχτὴ ὁδηγοῦν τὸ μεγάλο βλήμα στὸ ἀνοίγμα τοῦ κανονιοῦ. Ἕνα παράδοξο μὴχανημα πού μοιάζει μὲ ἀσανσέρ παραλαβαίνει τὴν ἀσημένια ρουκέτα καὶ χάνεται μέσα στὸ κανόνι...

Ἀκούγονται διαταγές καὶ

παραγγέλματα πάλι και όλοι απομακρύνονται. Ο Νέος Υπεράνθρωπος στυλώνει τὸ μάτι σὲ κάποιον πού ἔχει μείνει τρέχοντας κοντὰ στὸν τσιμεντένιο αὐτὸν πύργο. Είναι ἕνας ψηλὸς Γιαπωνέζος με ἔσπη ρομπά.

— "Εἶς κομικάζι!, λέει τὸ Γεράκι.

Ο Γιαπωνέζος, πού δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνων, γονατίζει, κάνει μιὰ σύντομη κωδωνοχή κι' ὕστερα σηκώνεται καὶ προχωρεῖ μὲ αποφασιστικὸ δῆμα στὴν πόρτα τοῦ κανονιοῦ. Ο Νέος Υπεράνθρωπος καταλαβαίνει. Τοῦτος ὁ κομικάζι εἶναι αὐτός πού θά μπῇ στὴν ἀσημένια ρουκέτα. Ἡ καρδιά του γεμίζει ἀνησυχία. Αὐτὴ ἡ ρουκέτα θά ξεκινήσει βίγουνι σὲ λίγο γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ὡς καὶ τούτες ὧρες. Μπορεῖ, φυσικῶς, νὰ περῶν ὅπως κι' αἱ ὅλοις πάνω ἀπὸ τὶς μεγάλες πολιτείες γωρὸς νὰ κάνη κακὸ καὶ νὰ χαθῇ στὸ διάστημα. Ἀν ὅμως τούτη εἶναι ἡ ποιότης σου κέτ' α πού θ' ἀρχίσῃ τὸ ἔργο τῆς ἐκδίκησης πού ἔχει προετοιμάσει συμμορία τοῦ «Μπλέ Παν θῶ»; Ἐνα παγωμένο ρίγος διατρεχεῖ τὸ σῶμα τοῦ Γερακιού, καθὼς φέροναι σὸ νοῦ του τὶς καταστροφές καὶ τὰ ἀνθρώπινα θυμώτα πού εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργήσῃ αὐτὸ τὸ μεγάλο αραιβρεϊδὲς βλήμα, ἂν πέσῃ ὁ ἐκγεγνημένο ἀπὸ τὸν φανταστικὸ κομικάζι σὲ κάποια ἀμερικανικὴ πόλι.

Ο Γεράκις ἀφάνισται μιὰ κραυγὴ καταρρακώνει σὰν βολίδα, ἀπὸς σὲ Γιαπωνέζο.

Τὸ Γεράκι δοκιμάζει νὰ αἰχμαλωτίσῃ ἕναν γαμικάζι καὶ αἰχμαλωτίζεται.

ΚΑΙ ΤΟΤΕ τὸ θρυλικὸ Γεράκι, ὁ Νέος Υπεράνθρωπος, ὁποφασίζει νὰ κάνη μιὰ τρέλλα. Θά τὰ ρισκάρῃ ὅλη γιὰ ἑα. Δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃ τοῦτο τὸ δῆμα νὰ τὸ ἐκσφενδονίσουν ὅτὼν οὐρανό. Μὲ γοργές κινήσεις ἀφίνει

τή φρονικιά, τινάζεται ψηλά και αρχίζει πάλι να ταξιδεύη στον άέρα. Κάνει δυο βόλτες πάνω από το τσιμεντένιο κανόνι και παίρνοντας μιὰ βουτιά στον άέρα γλυστράει στο σκοτεινό του στόμα. Μιὰ δυνατή, θερμοκρασία, που ξεπερνάει τούς πενήντα βαθμούς, υπάρχει εδώ μέσα. Τά εσωτερικά τοιχώματα του τεραστίου αυτού πυροβόλου έχουν μιάν ισχυρά

ἐπένδυσι από γυαλιστερό χάλυβα και νομίζει κανείς πως ξερνούν φωτιά. "Ενας περίεργος θόρυβος φτάνει στ' αυτιά του. Κάπου εκεί εργάζονται μηχανήματα παράξενα που δεν τὰ βλέπει μὰ αισθάνεται την παρουσία τους. Γλυστράει άθόρυβα προς τὰ κάτω. Μέσα στο μισοσκόταδο που έπικρατεί ξεχωρίζει την άσημένια ρουκέτα. Είναι όρθη με τή κύτη προς τή στρογγυλή έξοδο του τσιμεντένιου σωλήνα που σημαδεύει τον ούρανό. Είναι φανερό πως όλα είναι έτοιμα για τήν εκσφενδόνισι.

Με γοργές κινήσεις σέρνεται με τήν κοιλιά προς τό μέρος της, γλυστράει άπάνω στο γοντρό περίβλημά της που άστράφτει, σαν καλογιάλισμένο άσημι και προσπαθεί νά βρῇ κάτι που θα μπορέση νά τόν φέρη στο έσωτερικό της. Ξαφνικά κάτι κινείται. "Ενα μικρό τετράγωνο σιδερένιο παράθυρο άνοίγει και τό κεφάλι του Γιαπωνέζου με τήν άσπρη ρόμπα εμφανίζεται. "Εχει καταλάβει πως κάτι περίεργο συμβαίνει και σκύβει έξω νά δῇ. Τά μάτια του γεμίζουν έκπληξι καθώς άντικρύζει τή μπλε φόρμα και τήν κόκκινη μπέρτα του Γερακιού. Δεν προφταίνει όμως νά συνέλθῃ, γιατί τήν ίδια στιγμή σαν άστροπελέκι μουντάρει στο άνοιχτό παράθυρο ό Νέος "Υπεράνθρωπος. "Ο καμικάζι νοιώθει τό βάρος του Γερακιού άπάνω του και άνατρέπει τά πέ-

Η δυνατή γραδιά της "Ελλην, προσγειώνεται στο πρόσωπο του ανθρώπου με τὰ λοξά μάτια.

φτοντας μέσα στο έσωτερικό της ρουκέτας. Το παιδί όμως ξέν τον αφήνει και μισό δευτερόλεπτο αργότερα κυλιέται μαζί του σε μια σκληρή πάλι στο πάτωμα του μεγάλου βλήματος. Είναι μια σύντομη και σκληρή μάχη που φυσικά δε μπορεί να την κερδίσει ο καμικάζι. Μια έλαφρα γροθιά στο κρανίο του τον ζαλίζει και τον κάνει ανίκανο να παλαίψη. Ζαλίζεται και χάνει τις αισθήσεις του. Το Γεράκι έχει τους λόγους που δεν θέλει να τον έξοντώσει. Του χρειάζεται ζωντανός. Αυτός ο Γιαπωνέζος ξέρει πολλά πράγματα. Θα τον απαγάγει και θα τον φέρη στη σπηλιά να τον ανακρίνη. Από το στόμα του θα μάθη τα καθέκαστα και τότε ο πόλεμος σε τούτο το άγριο νησί με τη συμμορία του «Μπλε Παγωνιού» θα γίνη πιά εύκολος, γιατί θα ξέρη που και πώς θα χτυπήσει. Θα τον απαγάγει και το βλήμα καθώς θα έκσφενδονισθή χωρίς πιλότο θα μείνη ακυβερνητο, θα χάσει το στόχο του και δε θα μπορέσει να κάνει κακό...

Φορτώνεται λοιπόν τον λιποθυμισμένο Γιαπωνέζο στους ώμους και πηγαίνει προς το παράθυρο. Πριν όμως κάνει το πρώτο βήμα, ακούει ένα ξερό κρότο. Το άνοιγμα κλείνει αυτόματα και σχεδόν άμεσα μια φοβερή βροντή γεμίζει τ' αέρα του. Κάποιος πίεσε κάποιο ηλεκτρικό κουμπι και η άσημένια ρουκέ-

«Η μαύρη λεοπάρδαλις απειλεί με ένα φρικτό θάνατο τα παιδιά».

τα έκσφενδονίζεται με μιαν απίστευτη ταχύτητα στο διάστημα. Το Γεράκι αισθάνεται ένα φοβερό τράνταγμα χάνει την ισορροπία του και πέφτει με τα μούτρα στο σιδερένιο πάτωμα... Ένας άπεριγραπτος ήλιγγος των παι-
δεύει...

Τούτο είναι σίγουρα κάτι που δεν περίμενε. Η ζωή του βρίσκεται πάλι σ' έναν άπεριγραπτο κίνδυνο. Φυλακι-

σμένος μέσα σ' ένα βλήμα που ταξιδεύει με χίλια και περισσότερα μίλια, ανάμεσα σε λογής - λογής μηχανήματα που δουλεύουν έντατικά και που δε γνωρίζει το χειρισμό τους, κινδυνεύει από τη μία στιγμή στην άλλη να συντριβή μαζί με την άσημνια τούτη ρουκέτα, να γίνη, καπνός, μερικά μόρια σκόνης.

Νοιώθει ένα παράξενο βάρος στην καρδιά και καταλαβαίνει μια φοβερή πίεση στο στήθος. "Ένα δυνατό ρίγος παιδεύει το σώμα του. Σέρνεται με την κοιλιά προσπαθώντας να γαντζωθή κάπου, να σταθή ὀρθίος. Ένα καινούργιο όμως τράνταγμα τον τινάζει προς τα πίσω. Το βλήμα που ανεβαίνει ως τούτη τη στιγμή καθετα προς τον ουρανό παίρνει μιάν απότομη κλίση και αρχίζει να ταξιδεύει τώρα παράλληλα προς τη γή. Τινάζεται λοιπόν το Γεράκι απ' την απότομη τούτη αλλαγή της πορείας και πέφτει σαν άδειο σακκί πλάι στον λιποθυμισμένο καμικάζι. Αιχθάνεται να τον αφήνουν οι δυνάμεις του και ανατριχιάζει στην ιδέα πώς μπορεί σε λίγο να συνέλθῃ; Τούτος ὁ Γιαπωνέζος και να τον βρῇ αναισθητο. Είναι σίγουρα χαμένος. Και ὁ νους του τούτη την τελευταία στιγμή γυρίζει στὰ δυὸ παιδιὰ, τὴν Ἑλένη καὶ τὸν Τζίμ, πὺν μένουσιν ἀπροσάλευτα μέσα στὴν ἄγρια ζούγκλα τοῦ Κιού - Σίου...

Ἡ λιχουδιά τοῦ Τζίμ Γκάφα βάσει σὲ κίνδυνον τὰ δυὸ παιδιὰ

ΚΑΙ δὲν ἔχει ἄδικο ν' ἀνησυχῇ. Τὰ δυὸ παιδιὰ διατρέχουσιν κι' αὐτὰ τὴν ἴδια ὥρα ἕνα σοβαρὸ κίνδυνον. Ἀφορμὴ καὶ πάλι εἶναι... ἡ λιχουδιά τοῦ Τζίμ Γκάφα. Λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸ ξεκίνημα τοῦ Γερακιοῦ ὁ μικρὸς ἀραπάκος αἰσθάνθηκε πάλι μιὰ δυνατὴ... λιγούρα νὰ τὸν βασανίζῃ καὶ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁμορφῆς κοπέλλας, πὺν εἶναι ξαπλωμένη ἀπάνω στὰ ξερὰ φύλλα γεμάτη συλλογῇ. Ὁ νους τῆς εἶναι στὸν Μάκ Ντάννυ, τὸ παιδί μετὰ τὴν λιονταρίσια καρδιά, πὺν ξεκίνησε νὰ κἀνῃ μιὰ ἀνίχνευσι πᾶνω ἀπὸ τὸ νησί. «Θεέ μου, προστάτευσέ τον!» παρακαλεῖ μέσα τῆς. Τὸ Γεράκι λοιπὸν ἔχει στὸ νοῦ τῆς καὶ δὲν μιλάει ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ λιχουδιᾶ ἀραπάκου διακόπτει τοὺς ρεμβασμούς τῆς.

— Ἑλένη, λέει ὁ Τζίμ γλυκά. Χρυσή μου Ἑλένη. Ἐσύ πὺν εἶσαι τόσο καλὸ κοριτσάκι...

— Λέγε, Τζίμ! Τί θέλεις; ρωτᾷ ξαφνιασμένη ἡ κοπέλλα.

Ἐκεῖνος σέρνεται πεμισσότερο κοντὰ τῆς. Εἶναι ἔτοιμος νὰ βάλῃ τὰ κλάμματα.

— Ἑλένη, θὰ μοῦ κἀνῃς μιὰ χάρι;

— Τί χάρι;

— Ὅθι μ' ἀφήσης νὰ πάω νὰ κόψω μερικὰ τσαμπιά μετὰ χουρμάδες; Ὅθι σοῦ φέρω καὶ σένο! Τούς εἶδα νὰ κρέμων-

ται από κάτι γουρμαδιές καί, Θεούλη μου, από κείνη την ζωσα τρέχουνε τὰ σάλια μου. "Αχ' αν δεν μ' αφήσεις "Ελ-λεν.. θ' αυτόκτονήσω...

Τὸ κορίτσι χαμογελάει, ἀλλὰ δὲν ἔχει καμμιὰ δρεξί νὰ παραβῇ τὴν ἐντολὴ τοῦ Γερακίου. Ὁ Μὰκ Ντάνυ τῆς τὸ εἶπε καθαρά. Δὲν πρέπει νὰ θγοῦν ἀπὸ τὴ σπηλιά γιὰτὶ κινδυνεύουν. Ἡ ζουγκλα εἶναι γεμάτη ἀνοίμια καὶ παγίδες. Ἀρνεῖται λοιπὸν νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἔξοδο στὴν Τζίμ καὶ ὁ μικρὸς ἀραπάκος μαζεύεται ἀμίλητος στὴ γωνιά τοῦ πάλι. Τὰ μεγάλὰ γουρλωτὰ μύτια του γεμίζουν δάκουα καὶ τὸ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει σὰν φινσαρμόνικα ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

— "Αχ, γουρμαδες, γουρμαδες, μου! λέει ἀνάμεσα στὰ κλάματα του. Θὰ πεθάνω γωρὶς τὴν σὰς γειτὴ ὁ σ' ἀρανίσκος μου καὶ τὸ στενύχει μου. Θεούλη μου, πῶς γουρμουρίζει καὶ κάνει γούρ, γούρ, γούρ, γούρ... Θεούλη μου, δὲν ὑπόχει λοιπὸν κανένας νὰ μὲ ληπθῇ; Ἀιὸν! Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὰ λιγοῦρα καὶ θὰ φορέσω μαῦρα ἢ Νέα Ὑόρκη. Ποῦ εἶσαι, κανούλα μου, νὰ εἶς τὸ παιδί σου, τὸ μονάκριβό σου ἀγόρι, τὸν κανουκάκη του!

Ἡ "Ελλεν τὸν κυττάζει μὲ τὴν ἄκρα τὸν ματιὸν της καὶ τὸν ἀφήνει νὰ λήψ. "Αλλὰ κι' ἐκεῖνος τὴν κυττάζει μὲ τὴν ἄκρα τοῦ ματιοῦ του, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ ἂν τὴν

συνεκίνησε. Τὸ κορίτσι τὸν ἀφήνει κάμποσν ὥρα νὰ λήψ καὶ ὅταν στὸ τέλος βαρύνεται νὰ τὸν ἀκούει νὰ παραμιλάει ἀποφασίζε νὰ κάνῃ μιὰ ὑποχώρηση.

— Σταμάτα νὰ κλαῖς, λαί μαργε!, τὸν μαλώνει.

— "Ελλεν. Ἐλενίτσα μου χρυσό μου Ἐλενάκι, νὰ χαρῆς ὅ,τι ἀγαπᾷς!, παθακα-λάει αὐτός. "Ενα τσαμπάκι μόνο σου ὀρκίζουμαι. Δὲ θὰ λείψω οὔτε μισὸ λεπτό.

— Εἶσαι ἀπελπιστικός!, ἀναστενάζει τὸ κορίτσι. Κα-λὰ σήκω! Θὰ πάμε κι' οἱ δυό. Δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω μονάχο.

Τὰ δυὸ παιδιὰ βγαίνουν ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ ὁ Τζίμ Γκάφας παίρνει τρεῖς τοῦμπες ἀπὸ τὴ γαστὴ τοῦ πλάϊ στὸν σκοτωμένο δάα. Προχωρεῖ πάντως καὶ δείχνει τὴν γουρμαδιὰ πού ἔχει.. ἐπισημαίνει. Εἶναι ἓνα ψηλὸ δέντρο μὲ μακρὰ φύλλα, φορτωμένο πρᾶγματι ἀπὸ τσαμπιά μὲ ὅμοια γουρμαδες πού ἀστράφτουν σὰ κτυσάκι στὸν ἥλιο. Ἀλλὰ τὸ δέντρο μὲ τίς λαχταριστὲς λιγούριες δὲν εἶναι τόσο κοντὰ ὅσο φαίνεται. Προχωροῦν μὲ δυσκολία ποδὲς τὸ μέρος τοῦ ἀνοίγοντας δρόμο μὲ τὰ μοναξίρια τους, γιὰτὶ μεγάλοι θάμνοι καὶ ἀναοριχητικὰ φυτὰ τοὺς δημιουργοῦν σὲ κάθε βήμα ἐμπόδια. Ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν ἔχουν μπῆ γιὰ καλὰ στὴ ζούγκλα. Ἐπὶ τέλους φτάνουν κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη γουρμαδιὰ καὶ ὁ

Τζιμ Γκάφας παίρνει άλλη μία τούμπα από τον ένθουσιασμό του και βγαίνει ένα ούρλιαχτό χαράς. Την επομένη στιγμή αρχίζει να σκαφαλώνει στον κορμό του δέντρου και σε λίγο πέφτει με τα μούτρα στο γλέντι! Καταπίνει έφτα - έφτα τους χουρμάδες και γιά να μη χάσομενάει κατεδάξει και τα κουκούτσια μαζί.

— "Αχ Θεούλη μου!, άνα στενάζει. Τί πράγμα είναι αυτό. Τί... τεσπιδρύγγια είναι ταυτά που κατεκούασε σ' αυτή την έρμια ή σοφία Σου;

"Έτσι ξεφωνίζει μπουκωμένος ο Γκάφας, και ή Έλλην που στέκει κάτω από το δένδρο κοί τον άκούει χαμογελώντας, δέν προσέχει δυο παράξενα ράτια που την παραιομυθίζουν πίσω από ένα θάμνο και δέν μαντεύει φυσικά τον θανάσιμο κίνδυνο που την ζυγώνει με ύπουλα δήματα.

Οι χουρμάδες του Τζιμ Γκάφα φάνουν γοργά την άγωνία και τον θάνατο

ΡΙΧΝΕΙ μιὰ ματιά στο ρολόι της. 'Ο Τζιμ Γκάφας τρώει .. μισή ώρα χουρμάδες! Είναι καιρός λοιπόν να κατέβη. 'Ισως σ' αυτό το μεταξύ έχει γυρίσει ο Μάκ. "Αν έχη γυρίσει και δη πώς λείπουν απ' τη σπηλιά, σίγουρα θα γεμίση άνησυχίες και, με το δίκιο του, θα βάλλη ένα σωρό άσκημα πράγμα

τα στο νοῦ του. Πρέπει να φύγουν. Έτοιμάζεται να τον φωνάξη λοιπόν, όταν νοιώθη κάτι σκληρό να πιέζη τη μέση της. Γυρίζει ξεφνιασμένη και άντικρύζει το άσκημο μούτρο ενός Γιαπωνέζου.

— "Αν δοκιμάσης να κουνηθής, της λέει κι ή φωνή του μοιάζει σά σφύριγμα ριδιού, θα σου φυτέψω μερικά μολύβια στα νεφρά και δε θα κάνης δεύτερη κίνησι... Ψηλά τα χέρια! 'Ο άρχηγός ζητάει έσένα και την παρέα σου από την περασμένη νύχτα... Θάρθης μαζί μου.

Η Έλλην προσπαθεί να χαμογελάση, μα το μυαλό της δουλεύει γοργά και με το βλέμμα της ζυνιάζει την κατάσταση. Το βλέπει πώς είναι σε δύσκολη θέση. "Όμως μένει άσάλευτη. Μονάχα ένα θαῦμα μπορεί να τη σώση από τοῦτο τον άνθρωπο που ξεφύτρωσε τόσο άπρόοπτα μπροστά της και έχει στηρίξει τώρα την κάννη του περιστροφου του στη μέση της...

Και τοῦτο το θαῦμα έρχεται... από ψηλά στην πιό κρίσιμη ώρα. Μιά γοργή κραυγή άκούγεται στον άέρα και ή Τζιμ Γκάφας έρχεται ψηλοκρεμαστός φορτωμένος με άσήκωτα τσαμπιά χουρμάδες. Έσπασε το καδὶ του δέντρου που κρατιόταν και κατακυλάει ξεφωνίζοντας από ψηλά και σκάει στα βόμβα άπάνω στο κεφάλι του Γιαπωνέζου, που έτοιμάζεται να αϊχμαλωτίση την Έλλην. 'Ο άγνωστος με το πιστόλι ζαλι

σμένος από την φοβερή σύγκρουσι με τὸν φορτωμένο ἄρσπη πού ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, παραπατάει καὶ γέρνει νὰ πέσῃ.

Τούτῃ τῇ στιγμῇ, ἡ Ἑλλεν κινεῖται με ἀπίστευτη ταχύτητα. Ἀκούει τὸν Τζίμ Γκάφας πού ἔχει κυλιστεῖ δυὸ μέτρα πιὸ ἐκεῖ καὶ βογγάει:

— "Ὦχ! Τὰ κοκκαλάκια μου! Θεούλη μου, γιατί μου τὸ ἔκανες αὐτό; "Ὦχ, κι' εὐτυχῶς πού ἔπεσα στὰ μαλακά! "Αν ἔπεφτα κατ' εὐθείαν στὸ γῶμα... κλάφτα χαράλαμπε!

Ἀκούει τὸν Τζίμ, ἀλλὰ δὲν ἔχει καιρὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τινάζεται γοργὰ πλάγια καὶ κάνει ἓνα σάλτο πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἡ γυμνασμένη γροθιά τῆς προσγειώνεται βαρεῖα ἀνάμεσα στὰ δυὸ φρύδια τοῦ Γιαπωνέζου. Ἐκείνος ζαλισμένος ἀπὸ τὴν... σύγκρουσι με τὸν Γκάφας, ζαλίζεται περισσότερο ἀλλὰ δὲν πέφτει. Μὲ τὸ ἓνα του χέρι σηκώνει τὸ πιστόλι καὶ μετὸ ἄλλο φέρνει μιὰ μικρὴ σιδερένια σφυρίγτρα στὸ στόμα του. "Ἐνα ὄζυ καὶ διαπεραστικὸ σφυρίγμα σκοποπίζεται ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ ζούγκλα. Ταυτόχρονα μιὰ πιστολιά ἀντηγεῖ. Ἀλλὰ ὁ πυροβολισμὸς δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ δικό του ὄπλο. Ὁ Τζίμ Γκάφας, βλέποντας τὴν Ἑλλεν νὰ κινδυνεύῃ, συνέρχεται μονομιᾶς καὶ μετὸ πιστόλι του σημαδεύει καὶ τσακίζει τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου, πού ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ τὴν κοπέλλα.

Μιὰ δευτέρη σφαῖρα ἀπ' τὸ πιστόλι τοῦ ἀραπάκου κάνει τὸν Γιαπωνέζο νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ πέσῃ γοργὰ σφαδάζοντας στὸ χῶμα.

— Ἐν τάξει!, ζητωκραυγάζει ὁ Γκάφας. Τὸν καθάρισα! Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι νὰ τοὺς... πάρω φαλάγγι; Πίσω ὅλοι γιατί σὰς ἔφαγα!

Ἀλλὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του. Ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς ζούγκλας ἀκούγονται σφυρίγματα. Εἶναι ἡ ἀπάντησι πού ἔρχεται στὸ σφυρίγμα τοῦ Γιαπωνέζου πού εἶναι σκοτωμένος πιά.

— Γρήγορα, Τζίμ!, ρωνάζει ἡ Ἑλλεν. Πρέπει νὰ τρέξουμε στὴ σπηλιὰ πρὶν μᾶς προφτάσουν.

— Ἐτοιμος, Ἑλλεν!, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος καὶ σκύδοντας παίρνει τὸ πιστόλι τοῦ Γιαπωνέζου καὶ φορτώνεται τοὺς ὤμους μερικὰ τσαμπιὰ με χουρμάδες. Τώρα πού θὰ πάμε στὴ σπηλιὰ θὰ δοκιμάσῃς καὶ σὺ ἀπ' αὐτὲς τὶς λιχουδιὲς καὶ θὰ γλύφῃς τὰ χεῖλιά σου.

— Φτάνει νὰ προφτάσουμε νὰ πάμε στὴ σπηλιὰ!, λέει με ἀγωνία τὸ κορίτσι. Τὰ σφυρίγματα ζυγώνουν καὶ ἀκούω θαρεῖες πατημασιὲς καὶ φωνὲς γύρω μας...

Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἀρχίζουν νὰ τρέχουν πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ καταφυγίου τους, ἀκολουθώντας τὸν ἴδιον δρόμο πού εἶχαν πάρει ὅταν ξεκίνησαν γιὰ τὴν χουρμαδιά. Μὰ ξαφνικὰ σταματοῦν. Μπρο

στά τους, σὲ ἀπόστασι λιγώτερο ἀπὸ πενήντα μέτρα, ἀκούνε ὁμιλίες καὶ δῆματα. Κρύβονται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου. Βλέπουν κάτι μπροστὰ καὶ αἰσθάνονται ἕνα δισαπνὸ χτυποκάρδι. Πέντε ὠπλισμένοι Γιαπωνέζοι ἔχουν κλείσει τὸ δρόμο!

— Πρέπει ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ ἐδῶ!, ψιθυρίζει ἡ Ἑλλην.

Ἀρχίζουν νὰ θαδίζουν πρὸς τὴν ἄλλη πλευρά. Μὰ ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτά ἀναγκάζονται νὰ τρυπώσουν μέσα σὲ μιὰ συστάδα πυκνῶν θάμνων. Καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἔρχεται μιὰ ἁμάδα Γιαπωνέζων πού ψάχνουν.

— Πρὸς τ' ἀριστερά!, λέει ὁ Τζίμ χαμηλόφωνα. Πρὸς τὰ ἐκεῖ!

Τρέχουν σκυφτά πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν κάνουν τίποτα. Κι' ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος ὑπάρχει ἄλλο ἀπόσπασμα. Εἶναι δέκο ἄντρες μὲ αὐτὸματα καὶ μεγάλα σπαθιά. Τὰ ἄγρια μούτρα τους καὶ ἡ λυσσασμένη ἐκφρασιὰ πού ἔχουν τὰ μάτια τους δὲν προμηνοῦν τίποτα καλὸ.

— Θαρρῶ πὼς πιαστήκαμε στὴ φάκα!, ἀναστενάζει μ' ἀπελπισία ὁ ἀραπάκος. Ἀς φάω τουλάχιστον μερικὸς χουρμάδες πρὶν μὲ ἀναγκάσουν νὰ τοὺς ἀποχωριστώ!

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ ξεφύγουμε!, συμφωνεῖ ἡ Ἑλλην. Ὁ κλοιὸς γύρω μας στενεύει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Ἔλα ἀπὸ ἐδῶ, Τζίμ!

Γλιστροῦν ἀνάμεσα ἀπὸ πυκνὲς φυλλωσιές καὶ σκορφοφλόουιν σ' ἕνα δέντρο. Ἡ καρδιά τους χτυπάει τρομαγμένα. Κρύβονται στὰ κλαδιά καὶ δὲν μιλοῦν. Τὰ δῆματα καὶ οἱ κουβέντες πλησιάζουν.

— Βοήθησέ μας, Θεοῦλη μου!, παρακαλεῖ ὁ Γκάφας πού ἔνει γίνεται σταχτὺς ἀπὸ τὸ φόβο του. Μπορο... Θεοῦλη μου! Τί εἶναι πάλι αὐτό;

Ἡ Ἑλλην γυρίζει καὶ κυττάζει κατὰ τὸ μέρος, πού τῆς δείχνει ὁ νέγρος προστατευόμενος τοῦ Μάκ Ντίνου. Αἰσθάνεται ν' ἀνατριχιάζει! Μιὰ μεγάλη μαύρη λεοπαύδην τριγυρνᾷ κῶτω ἀπὸ τὸ δέντρο πού ἔχουν σκορφαλώσει. Τριγυρνᾷ καὶ νισοῦρίζει σὰν πειρασμένη γάτα δείχνοντας τὰ σουβλερά της δόντια. Ἐχει κυριοστή τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ σαλτιάση ἐναντίον τους...

— Μπαρὲ νκρεμὸς καὶ πίσω ρέμμα!, λέει κλαψαρίζοντας ὁ Γκάφας. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριά οἱ Γιαπωνέζοι! Ἀπ' τὴν ἄλλη τοῦτη ἡ πελώρια γάτα! Δὲν ἔχαστε ποτέ ἄλλοτε καλύτερα! Ἀς φάω τουλάχιστον κανένα νουρμά νὰ μην πάω ξελιγωμένος...περίποτο.

Οἱ Γιαπωνέζοι ζητοῦσαν ἀντίο καὶ ἐμέσως ἀποχωροῦνται ἀπὸ πανικό!

ΣΤΗΝ ἄκρη τῆς λούγκλας τοῦ Κιού - Σίου, κῶτω ἀπὸ τὰ μεγάλὰ δέντρα, εἶναι χτισμένο ἕνα μεγάλο κτίριο πού ἔχει κυκλικὸ σχῆμα. Οἱ

τοιχοι κι' ή στέγη του είναι βαμμένα πράσινα με μερικές εύθειες και τεθλασμένες λουρίδες καφέ χρώματος. Έτσι από μακριά είτε ψηλά απ' τον άέρα είναι αδύνατο κανείς να το ξεχωρίση και νομίζει πώς είναι ένα κομμάτι της απέραντης ζούγκλας. Μέσα σ' αυτό το κυκλικό κτίριο είναι οι έγκεφαλοι που διευθύνουν την όργάνωσι του «Μπλε Παγωνιού», που έχει απλωμένους πλοκάμους σ' όληκερη την Ιαπωνία και στην Αμερική. Έδω καταστρώθηκαν τα σχέδια της «άντεπιθέσεως» έναντίον των Ήνωμένων Πολιτειών και από εδώ ξεκινούν κάθε τόσο οι διαταγές για την έκσφενδόνισι των άσημένιων ρουκετών.

Πιο πέρα, μέσα στη ζούγκλα, αθέατα, λειτουργούν μυστικά έργοστάσια πυρηνικής ενεργείας, έργαστήρια με λογής - λογής τελειοποιημένα μηχανήματα που κατασκευάζουν τις φοβερές άεροτορπίλλες και πιο μέσα ακόμα, κατά τα νότια του νησιού, τα φοβερά, έπο τσιμέντο και σίδερο, τηλεβόλα, που έκσφενδονίζουν τις άσημένιες ρουκέτες.

Είναι δύσκολο να πιστέψη κανείς ότι μέσα στο πυκνό και άδιαπέραστο αυτό δάσος κινούνται χωρίς να το υποψιάζονται οι άμερικανικές άρχες κατοχής που έδρελουν στο Τόκιο, χιλιάδες άνθρωποι, άποηρατισμένοι να καταφέρουν ένα ξαφνικό και ύπουλο χτύπημα στις Ήνωμένες

Πολιτείες. Όλα έχουν γίνει με ύπομονη και σύστημα. Ηλεκτρικά έργοστάσια παραγωγής ρεύματος, σιδηροδρομικές γραμμές και αυτοκινητόδρομοι άκόμη, κοντά στις άκτές. Όλα αυτά όμως είναι καμουφλαρισμένα μ' ένα τόσο επίδεξιο τρόπο, ώστε είναι αδύνατο να τα ξεχωρίση και το πιο έξασκημένο μάτι.

Έχουν περάσει χιλιάδες άεροπλάνα πάνω από το Κιού - Σίου κι' ώστόσο κανείς άεροπόρος δεν βρέθηκε να πη ποτέ μια κουβέντα ή να κάνει μια τυπική άναφορά στις στρατιωτικές άρχες του Τόκιο ότι είδε κάτι το ύποπτο σ' αυτό το νησί. Όλα από μακριά φαίνονται έρημα και άγρια, πρωτόγονα και άνεξερεύνητα...

Πλάι από το κυκλικό κτίριο με το πράσινο χρώμα, μένουν οι καμικάζι. Είναι ένα μεγάλο τριώροφο σπίτι με εύρύχωρους θαλάμους, αίθουσες κινηματογράφου, γήπεδα για άθλητισμό, μπάρ με όμορφες Γιαπωνέζες γκέισες. Το «Μπλε Παγώνι» θέλει να ικανή τις τελευταίες ήμέρες των έθελοντών του θανάτου όσο γίνεται πιο γλυκές. Στη δεξιά πτέρυγα του σπιτιού, υπάρχει και μια κομψή παγόδα, ένας ναός φτιαγμένος με έξαιρετική τέχνη. Έδώ μπαϊνοθαίνουν οι Βουδδιστές ιερείς τυλιγμένοι στα κίτρινα ράσα τους. Είναι σοβαροί και άμίλητοι με άσκητικές μορφές και ξυρισμένα κρανία.

Σήμερα λοιπόν το Κιού -

Σίου βρίσκεται σ' ἐξαιρετική κίνηση. Τὸ Συμβούλιο τῶν Σαμουράι, πού διευθύνει αὐτὸν τὸν ἀκήρυκτο πόλεμο, συνεδριάζει στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ κυκλικοῦ κτιρίου. Εἰ-

Τὸ Γεράκι μ' ἓνα πῆδημα βανάζονται μοιραῖα σπ' τὴ ρουκέττα.

ναὶ μαζεμένοι ἐκεῖ περισσότεροι ἀπὸ ἑξήντα Γιαπωνέζοι. Ἀποτελοῦν τὴν ἀφρόκρεμα τῆς μυστικῆς ὁργανώσεως καὶ ἀνάμεσά τους βρίσκονται ἐφευρέτες, ἐπιστήμονες καὶ στρατιωτικοί, πού καταζη-

τοῦνται χρόνια τώρα ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς στρατιωτικὲς ἀρχές γιὰ ἐγκληματικὴ δράσι...

Ἕνας ἀπ' ὅλους αὐτοὺς κάθεται σ' ἓνα ψηλότερο κάθισμα καὶ φαίνεται πῶς ἔχει τὸ γενικὸ πρόσταγμα. Φοράει ἓνα πολυτελὲς κιμονό πού στὸ μπροστινὸ του μέρος ἔχει κεντημένο μὲ χρυσόφι ἓνα μεγάλο παγῶνι. Μερικὲς ἄσπρες τρίχες κρέμονται στὸ πηγούνι του, μιὰ γελοιογραφία γενειάδας, καὶ τὰ μάτια του ἔχουν μιὰ παράξενη ἐκφρασι. Πλάϊ του στέκει ὀρθὸς ὁ Φουκακούσα - Ζοζό, ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ «Μπλὲ Παγωνιού», πού ἔχει φτάσει πρὶν λίγες ὥρες μὲ ἓνα ἐλικόπτερο στὸ νησί.

— Κύριοι, σὰς κάλεσα ἐδῶ, ἀρχίζει ἐκεῖνος πού φαίνεται γιὰ ἀρχηγός, νὰ σὰς ἀνακοινώσω ὅτι ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ πόλεμος ἐναντίον τῶν πῶ μισητῶν ἐχθρῶν τῆς Ἰαπωνίας: Τῶν Ἀμερικανῶν. Οἱ ἐπιδεικτικὲς καὶ θεαματικὲς πτήσεις σταμάτησαν. Ἡ πρώτη ἀσημένια ρουκέτα μ' ἓναν ἡρωικὸ καμικάζι στὸ πηδάλιό της, ἐκσφενδονίστηκε ἀπὸ τὶς ἐγκαταστάσεις μας καὶ ταξιδεύει τώρα μὲ χίλια χιλιόμετρα πάνω ἀπὸ τὸν ὠκεανό. Σὲ λίγες ὥρες θὰ πέσῃ στὴν καρδιά τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ θὰ μεταβάλλῃ σὲ ἐρείπια μιὰ ἑκτασι ἀπὸ δέκα τετραγωνικὰ χιλιόμετρα. Οὐρανοξύστες, ἀνθρωποί, αὐτοκίνητα, σιδηροδρομοί, πλοῖα, πού θὰ βρεθοῦν μέσα στὴν

περιοχή αυτή των δέκα χιλιομέτρων, θα γίνουν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα μια μαύρη σταχτή. Σήμερα έφυγε η πρώτη άσημένια ρουκέτα. Αύριο θα ξεκινήσουν πέντε μαζεμένες και θα σκορπίσουν τον όλεθρο και τον θάνατο σε ισάριθμες αμερικανικές πόλεις. Μεθαύριο ο αριθμός θα γίνει μεγαλύτερος και όσο περνάει ο καιρός τα έρείπια θα γεμίζουν τις Ήνωμένες Πολιτείες. Σας καλώ να ζητωκραυγάσετε υπέρ του θεοπνευστου Μικόδο και υπέρ της μεγάλης και άνικητης 'Ιαπωνίας που θα συντρίψει την 'Αμερική! Ο ακήρυκτος πόλεμος άρχισε!

Ένα άγριο ούρλιαχτό υποδέχεται τις τελευταίες λέξεις του ρήτορα και όλοι όσοι βρίσκονται σ' αυτή τη μεγάλη αίθουσα σηκώνονται όρθιοι και με σφιχτές γροθιές ζητωκραυγάζουν.

— Τώρα μπορούμε να περάσουμε, συνεχίζει ο άνηγος όταν ξαναγίνεται ήσυχία, να περάσουμε στο διαμέρισμα των υπερηχητικών ραντάρ. Από εκεί θα μπορέσουμε να παρακολουθήσουμε την πορεία της άσημένιας ρουκέτας προς την Νέα Υόρκη.

Πρώτος προχωρεί αυτός και ακολουθούν οι άλλοι. Περνάνε ένα φαρδύ δρόμο και μπαίνουν σε μια μακρόστενη κάμαρη φωτισμένη με μπλε ηλεκτρικά λαμπιόνια. Όλακερος ό ένας της τοίχος μοιάζει με κινηματογραφική οθόνη επάνω στην οποία διακρί-

νεται η άσημένια ρουκέτα που ταξιδεύει προς τις άκτες της 'Αμερικής. Όλοι κυττάζουν με θαυμασμό την πορεία του φοβερού βλήματος που κινείται με καταπληκτική τα-

Ο Γιαπωνέζος πυροβολεί αλλά το Γερόκι όπως πάντα μένει ατρωτό από τις σφαίρες.

χύτητα και απόλυτη ευστάθεια.

Ξαφνικά όμως όλοι χλωμιάζουν. Κάτι γίνεται στην φωτεινή οθόνη που τους κάνει χλωμούς και ανήσυχους.

Ἡ ἀσημένια ρουκέτα ἀλλάζει πορεία. Διαγράφει ἕνα μεγάλο τόξο πάνω ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ καὶ ἐπιστρέφει. Ἡ μύτη της δὲν εἶναι πιά στραμμένη πρὸς τὴς ἀκτὲς τῆς Ἀμερικῆς. Γυρίζει πρὸς τὰ γαλαπνεζικά νησιά.

— Κάτι παράδοξο συμβαίνει! ἀκούγεται μιὰ θορυβία φωνή. Ἡ ρουκέτα ἔχει κοπεύθουνσι πρὸς τὸ νησί μας!

— Τρελλάθηκε ὁ καμικάζι πού τὴ διευθύνει; ρωτᾷ με-γαλόφωνα ἕνας ἄλλος μὲ τρομαγμένη ἐκφρασι στὰ μάτια. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τρελλάθηκε!

— Κάτι συμβαίνει! Κάτι συμβαίνει! Πρέπει νὰ προβάλουμε!

— Αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ σημάδι!

— Εἰδοποιήστε τὸν κύριο κοπευθύνσεως!

Καὶ ἀνάμεσα στοὺς ἐξηγῶντα αὐτοὺς ἀνθρώπους, πού λίγες στιγμὲς νωρίτερα ζητωκραύναζον μὲ σφιγμένους γροθιές, ἀπλώνει τώρα τὰ φτερά του ὁ πανικός. Ὅλοι σκορπίζουν στοὺς διαδρόμους τοῦ μεγάλου κυκλικοῦ κτιρίου καὶ ὁ ἀέρας γεμίζει ἀπὸ ἀνήσυχες κραυγές, διαταγές καὶ παραγγέλματα.

Ἡ ἀσημένια ρουκέτα πέφτει καὶ καταστρέφει τὰ πάντα γύρω!

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ κάτι παράδοξο συμβαίνει μὲ τούτη τὴν ἀσημένια ρουκέτα. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἐκσφενδονίστηκε μέχρι τώρα ἔχουν

περάσει δυὸ σωστὲς ὥρες καὶ μέσα σὲ τοῦτο τὸ χρονικὸ διάστημα γίνανε πολλὰ πράγματα στὴ σιδερένια κοιλία της. Τὸ θρυλικὸ Γεράκι, ὅστερα ἀπ' τὸ δυνατό τράνταγμα, πού τὸ συγκλονίζει καθὼς ἡ ρουκέτα, ἀφίνοντας αὐτόματα τὴν κάθετη πτήσι της, παίρνει μιὰ πλάγια κλίσι καὶ ταξιδεύει παράλληλα πρὸς τὴ θάλασσα πού βρίσκεται δέκα χιλιάδες πόδια κάτω της, χάνει τὴς αἰσθήσεις του. Μὰ ἡ δυνατὴ καὶ ἀνίκητη θέλησί του δὲ λυγίζει. Κάνοντας μιὰ υπεράνθρωπη προσπάθεια ξαναβρίσκει πάλι τὸν ἑαυτό του καὶ σὲ λίγο ἀρχίζει νὰ κινῆται γοργά.

Πρῶτα - πρῶτα θέλει νὰ κατατοπιστῇ. Ὁ μικρὸς αὐτὸς θάλαμος στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ρουκέτας μοιάζει σὲ μικρογραφία μὲ διαμέρισμα μηχανημάτων ὑποδρυχίου. Χίλια - δυὸ πολύπλοκα καὶ παρὰ ξένα μηχανήματα δουλεύουν ἐδῶ ὠμέσα σὰ νὰ τὰ διευθύνῃ ἕνα ἑόρστο γέρι μὲ ἀκρίβεια ρολογιοῦ. Ἐδῶ μέσα εἶναι ἡ κορδὴ τῆς ἀεροτοπιλλας. Ἀπρὸς τὰ καὶ πίσω, σὲ στεγανὰ διαμερίσματα, βρίσκονται οἱ ἐκρηκτικὲς ὕλες καὶ οἱ κῶνοι κρούσεως.

Ἡ πρόσκρουσι τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ κῶνους σὲ στερεὸ ἀντικείμενο δάξει σὲ ἐνέργεια τὴς θαλῶδης ἀναφλέξεως καὶ δόξα ἢ ἡ ἀσημένια ρουκέτα μεταβάλλεται σὲ μιὰ τεράστια βόμβα πού σκορπίζει φλόγες καὶ θάνατο γύρω της.

Τὸ Γεράκι, προσπαθώντας

νὰ κρατήσει σὲ ἰσοροπία τὸ κορμί του, παρακολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ μὲ προσοχὴ τὴν λειτουργία τῶν μηχανημάτων θέλοντας νὰ μαντέψῃ τὴ χρησιμότητα καὶ τὸν προορισμὸ τοῦ καθενὸς ἀπ' αὐτά. Οἱ γνώσεις τῆς μηχανολογίας ποὺ ἔχει τὸν διευκολύνουν κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶναι σὲ θέσι νὰ διευθύνῃ ἡσυχῶς τὸ τοῦ βλήμα τοῦ ὁλήρου. Τώρα ξέρεי ποιό εἶναι τὸ πηδάλιο. τὰ κουμπιὰ τῶν ταχυτήτων καὶ οἱ μοχλοὶ ὕψους καὶ βάθους.

Μιὰ ἰδέα περνάει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ νοῦ του. Καί, καθὼς λογασιάζει νὰ τὴν βάλῃ σ' ἐφαρμογή, ἕνα παράξενο χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπό του. Κάθεται στὴ θέση τοῦ πιλότου καὶ πιάνει στὰ στιβαρά του χέρια τὸ πηδάλιο. Μὲ γοργὰ κινήσεις κἀνοντας νοερά ὠρσισμένους μηχανητικούς ὑπολογισμούς, ἀλλάζει τὴν κατεύθυνσι τοῦ σκάφους. Ἡ ἄσημένια ρουκέτα διαγράφει ἕνα μεγάλο τόξο στὸν ἀέρα καὶ ἐγκαταλείπει τὴν πορεία πρὸς τὸς ἀμερικανικὰς ἀκτές. Αὐτὴ τὴ φροῶ κάτω ἀπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου. Ξαναγυρίζει πρὸς τὴν ἀφετηρίαν της. Ἡ ἀεροτορπίλα ταξιδεύει πρὸς τὴ θέσι τοῦ «Ἀπλὲ Πανγωνίου», στὸ νησί Κιού - Σίου!

— Θὰ ξαφνιαστοῦν ὅταν δοῦν τούτῃ τὴν ἀεροτορπίλα νὰ πέφτῃ πάνω στὰ κεφάλια τους! ψιθυρίζει καὶ χαμογελάει τὸ Γεράκι. "Ἦθε-

λα νὰ δλεπα τί μούτρα θὰ κά-
νουν!

Καθὼς μονολογεῖ ὁμῶς μιὰ δυνατὴ ἀγωνία γεμίζει τὴν ψυχὴν του. Ναί, βέβαια, ἡ ἄσημένια ρουκέτα θὰ πέσῃ στὸ Κιού - Σίου. Καὶ ξέρεи ποῦ ἀκριβῶς θὰ τὴν κατευθύνῃ. Ἀλλὰ αὐτός; Τί θὰ γίνῃ αὐτός; "Ὅσο Ὑπερανθρώπος κι' ἂν εἶναι, δὲν θὰ μισήσῃ νὰ ἀντέξῃ σὲ μιὰ τέτοια ἔκρηξι. Πρέπει νὰ θρῇ τὸ μικρὸ παρὰθυρο ποὺ ἔκλεισε πίσω του αὐτόματα ὅταν ὤρμησε μέσα στὴν ἀεροτορπίλα.

Θρόμβοι ἰδρώτα γεμίζουν τὸ μέτωπό του καὶ ἡ καρδιά του γτυπάει διασπικὰ. Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ! Ἡ ἀνησυχία φουντώνει μέσα του ἐνῶ ἡ ρουκέτα σχίζοντας τὸν ἀέρα σὰν ἀστραπὴ πλησιάζει τὸ Κιού - Σίου μὲ ταχύτητα χιλίων χιλιόμετρων.

Ξαφνικὰ ὁμῶς κάτι γίνεται ποὺ κάνει πιὸ δύσκολη τὴ θέσι του. Κάποιος σφυρίζει δίπλα του σὰ φίδι:

— Ἀκίνητος, Ἀμερικανὲ κατὰσκοπε!

Καί, πρὶν προφτάσῃ ν' ἀντιληφθῇ ποιὸς εἶναι ποὺ τοῦ μιλάει, ἀκούει ἕνα βαρὺ μεταλλικὸ θόρυβο καὶ κάτι βαρὺ πέφτει γύρω ἀπὸ τὸ κορμί του. Ἕνα κλουδὶ φτιαγμένο μὲ χοντρὲς σιδερένιες ἐξέργες τὸν κρατᾷ αἰχμάλωτο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῇ. Ἀφίνει μιὰ κραυγὴ ἄγρια καὶ σφίγγει τὰ δόντια. Εἶναι πιασμένος σὲ μιὰ φοβερὴ παγίδα καὶ ὁ λιποθυ-

μισμένος καμικάζι, που τον είχε τόσην ώρα ξεχάσει, στέκει απέναντί του και χαμογελάει απάισια. Συνήλθε και, όσην ώρα όγωνιζότανε αυτός να βρῇ μιάν έξοδο, πάτησε κάποιον άόρατο μολό και τó θρυλικό Γεράκι κλείστηκε μέσα στο σιδερένιο αυτό κλουδί.

— Αυτό είναι, του λέει ό Γεωπυνέζος, ένα κλουδί για τούς καμικάζι που διστάζουν την τελευταία στιγμή ή μετανοώνουν και άρνούνται να μπουνε στην άεροτορπίλλα. Έτσι φυλακισμένοι ταξιδεύουν προς τó θάνατο. Υπόθεσε λοιπόν και σύ πώς είσαι ένας καμικάζι. Είμαι εύχαριστημένος που θα πεθάνουμε παρέα.

Κυττάζει τó ρολόι του.

— Σε έφτα ώρες θα θρискώμαστε πάνω από τη Νέα Υόρκη. Σε έφτα ώρες και δυό λεφτά θα έχουμε γίνει κι' οί δυό ένα πυροτέχνημα, παρασύροντας στην κατáστροφη έκατοντάδες ούσανοξύστες και χιλιάδες συμπατριώτες σου.

Τό Γεράκι τόν άκούει κι' ένα παγωμένο ρίγος διατρέχει τó κορμί του.

— Άρχισε λοιπόν ό πόλεμος; ρωτάει.

— Έμείς κάνουμε την άρχή της επιθέσεως!, άποκρίνεται εκείνος χαμογελώντας. Άπό αύριο θ' άρχισή για καλά τó γλέντι και οί Άμερικανοί δέν θα προφταίνουν να σβύνουν φωτιές και να θάβουν άνθρώπους.

Τό Γεράκι δέν μιλάει. Άπ'

τίς κουδέντες του καμικάζι καταλαβαίνει ότι δέν έχει άντιληφθή την άλλαγή της πορείας. Δέν ξέρει πώς ή άσημένια ρουκέτα δέν κατευθύνεται πια προς την Νέα Υόρκη αλλά προς τó Κιού - Σίου. Τόσο τó καλύτερο. Άν πεθάνη, θα πεθάνη τουλάχιστον παρασύροντας στο θάνατο όσο τó δυνατόν περισσότερους συμμορίτες του «Μπλε Παγωνιού».

Άλλά και τούτη ή έλπίδα σβύνει σε λίγο. Ό καμικάζι περνάει στη θέσι του πιλότου και ρίχνει μιá ματιά στα ρολόνια και στις πυξίδες που βρίσκονται μπροστά του. Άπότομα δείχνει άνήσυχος. Πατάει διάφορα κουμπιά, άναβοσβύνουν διάφορα κόκκινα και μπλε φωτάκια και κάνει ύπολογισμούς. Τό Γεράκι, που βλέπει μονάχα τη σάχη του, τόν άκούει να βλαστημάη. Ύστερα σηκώνεται και τραβάει ένα μοχλό. Η καρδιά του Νέου Ύπερανθρώπου σκιστάει. Ένα βασύ έλασμα σέρνεται έλαφοά και τó μεγάλο τετράγωνο άνοιγμα, τó παρέθυρο της άεροτορπίλλας που ζητούσε τόσην ώρα, άνοίγει. Ένα γαντρώ τζάμι από πλαστική ίσχυρότατη ύλη, έμποδίζει τόν άέρα να μπή στο σκάφος. Ό καμικάζι ρίχνει μιá ματιά προς τά έξω και βεβαιώνεται. Ύστερα άνασηκώνει τó μοχλό και κλείνει πάλι τó παρέθυρο. Ξανακάθεται στη θέση του πιλότου και πιάνει τó πηδάλιο.

Τούτη ἀκριδῶς τὴ στιγμή περιμένει τὸ Γεράκι. Βάζοντας σ' ἐνέργεια ὅλες τὶς δυνάμεις του, φουχτιάξει δυὸ κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ ποὺ τὸν κρατᾷ αἰχμάλωτο καὶ σφίγγοντας τὰ δόντια τὰ λυγίζει καὶ σὲ ἓνα λεπτό ἔχει σχηματίσει ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο ἄνοιγμα. Περνάει ἀθόρυβα, καὶ ὁ πιλότος, ποὺ ἔχει γυρισμένες τὶς πλάτες του καὶ δὲν τὸν βλέπει, δέχεται ξαφνικὰ ἓνα ἀστροπελέκι στὸ κεφάλι. Ἡ βαρεὶα γροθιά τοῦ Γερακιοῦ τοῦ συντρίβει τὰ κόκκαλα. Πέφτει σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός.

Τώρα ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος παίρνει πάλι τὸ πηδάλιο στὰ χέρια του. Ἡ σουκέτα κάνει μιὰ καινούργια στροφὴ καὶ ἀρχίζει νὰ ταξιδεύῃ πρὸς τὸ Κιου - Σίου Μισὴ ὥρα ἀργότερα, φαίνεται ἡ Ζούγκλα. Μὲ σταθερὸ χέρι τὸ Γεράκι διευθύνει τὴν ὁλοστοσίλλα τοῦ ὀλέθρου πρὸς τὸ μέρος τῶν εἴκοσι γιγτων πυροβόλων. Αὐτὰ πρέπει πρῶτα νὰ καταστροφοῦν. Χωρὶς αὐτοὺς τοὺς ἀπὸ τσιμέντο καὶ σίδηρο πύργους ποὺ μοιάζουν με τεράστιες καμινάδες, οἱ ἀσημένιες ρουκέτες δὲν μποροῦν νὰ ἐκσφενδονιστοῦν καὶ γίνονται ἄγριοι στες. Κατ' εὐθείαν ἀπάνω τους γροθιάει λοιπὸν τὴν πορεὶα τοῦ βλήματος ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος κι' ὕστερα με γοργὰς κινήσεις κατεβάζει τὸ μοχλὸ τοῦ παραθύρου. Μὲ μιὰ γροθιά συντρίβει τὴν πλαστι

κὴ ὕλη καὶ τινάζεται πρὸς τὰ ἔξω σὰ βολίδα.

Εἶναι πραγματικά μιὰ τρομερὴ στιγμή! Καθὼς βρίσκονται ἀπὸτομα στὸν ἄερα πέφτει σὲ μιὰ ἄγρια περιδίνισι καὶ γιὰ μερικὰ λεπτὰ αἰσθάνεται νὰ κατρακυλᾷ στὸ κενό, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κατευθύνῃ τὶς κινήσεις του. Ὑστερα ὅμως πραγματοποιώντας ἓνα πλάγιο μακροβούτι ξαναβρίσκει τὴν ἰσορροπία του.

Τότε ἀκριδῶς μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψις ἀπλώνεται πάνω ἀπὸ ὁλάκερο τὸ νησὶ κι' ἓνας ἄγριος κρότος σὰ νὰ βροντοῦν μαζί χίλια κανόνια, συγκλονίζει τὸν ἄερα, τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα. Ἐνα τεράστιο σιννεφο καπνοῦ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό!

Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο σταματοῦν οἱ ἐκρήξεις καὶ ὁ καπνὸς παρασύρεται ἀπ' τὸν ἄνεμο, οἱ τσιμεντένιοι πύργοι δὲν ὑπάρχουν πιά. Ἐνα χαμόγελο θριάμβου σχεδιάζεται στὸ πρόσωπο τοῦ Γερακιοῦ.

Ἡ Νέα Ὑόρκη ἔχει σωθῇ!

Τὸ Γεράκι καλεῖ ἐνισχύσεις καὶ παίρνει μιὰ ἱεραπολητικὴ ἀπάντησι.

ΜΕΡΙΚΑ λεπτὰ ἀργότερα τὸ Γεράκι, περνώντας πάνω ἀπ' τὸ τμήμα τῆς ζούγκλας ποὺ καίγεται ἀκόμη, προσγειώνεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, ὅπου λίγες ὥρες νωρίτερα εἶνε ἀφήσει τὸν Τζιμ καὶ τὴν Ἑλένη. Ἀλλὰ τὰ δυὸ παιδιὰ δὲν βρίσκονται πιά ἐ-

κεί. "Ένα πελώριο χέρι σοίγει την καρδιά του και μια δυνατή άνησυχία τόν κυριεύει. Χίλιες ιδέες βασανίζουν το μυαλό του.

Πρέπει να κινηθῇ γοργά για να προλάβῃ. "Αν ἔχουν πέσει στὰ χέρια τῶν Γιαπωνέζων, πρέπει να δράσῃ κεραυνοβόλα. Οἱ συμμαχοί του «Μπλε Παγωνιοῦ» ἐξαγριωμένοι ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ κατὰστροφὴ τῶν χριστιανῶν πυροβόλων ποὺ ματαιώνει τὰ ἐγκληματικά σχέδιά τους, θὰ ὑποβόλουν τὰ δυὸ παιδιὰ σὲ ἀπερίγραπτα μαρτύρια ἀφίνοντας τὴ λύσσα τους νὰ ξεσπάσῃ ἀπάνω τους.

Πρέπει νὰ κινηθῇ λοιπόν. Ἀλλά, πρὶν ἐκινήσῃ, ἔχει μιὰ ἀλλῇ ἐξ ἰσου σοδορῇ δουλειὰ νὰ κάνῃ. Σκαλίζει στο βάθος τῆς σπηλιάς καὶ θγάζει τὸν ἀσύρματο ποὺ εἶχε κρύψει ἐκεῖ τὰ ἐπιεικέστατα. Βάζει τ' ἀκουστικά στ' αὐτιά καὶ ἀρχίζει νὰ καλῇ τὸ Ἀμερικανικὸ Στρατηγεῖο τοῦ Τόκιο στὸ μήκος κύματος ποὺ γνωρίζει.

Τὰ δάχτυλά του χτυποῦν νευρικά τὰ πλήκτρα:

«Καλὸ ἐπείγοντως Στρατηγεῖον Τόκιο. Ἐδῶ Μακ Ντάνυ, ἀπεσταλμένος ἐφημερίδος «Νταϊηλυ Χέραλντ» τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐπείγουσα ἀνάγκη. Καλεῖται Ἀμερικανικὸν Στρατηγεῖον...»

Τὰ ἐρτζιανὰ κύματα μεταφέρουν τὴν ἀγωνιώδη ἐπὶ κλησι χιλιάδες μίλια μακριά. Ἐπακολουθοῦν πέντε λεπτὰ σιωπῆς, ποὺ φαίνονται πέν-

τε αἰῶνες καὶ γεμίζουν ἀπὸ γνωστὸ ἥρωικὸ παιδί. Τὸν ἔκουσαν; Δὲν τὸν ἔκουσαν; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὸν βασανίζει καὶ γεμίζει ἀπελπισία τὴν ψυχὴν του. Ὑστερὰ ἔρχεται ἐπὶ τέλους ἡ ἀπάντησι:

«Ἐδῶ Στρατηγεῖον Τόκιο! Σὰς ἀκοῦε. Ὁμιλῆτε!»

Ἡ καρδιά τοῦ Γερακιοῦ σκιρτάει χαρούμενα καὶ ἀογίζει πάλι νὰ χτυπά τὰ πλήκτρα:

«Ἐδῶ Μακ Ντάνυ. Εὐρίσκουσι εἰς νῆσον Κιοῦ-Σίου. Ἀνεκάλυψα θόσιν ἀσημένιων ρουκετῶν. Εἰς Κιοῦ - Σίου ὑπάρχουν μεγάλες τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις καὶ στοατῶνες καμικάζι. Χιλιάδες Γιαπωνέζοι προετοιμάζουν ὑποπλὴ ἐπιθέσειν ἐναντίον Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἐργοστάσια καμουφλαρισμένα δυτικὸν ἄκρον ζούγκλας. Ἀποστείλατε ἀεροπλάνα πρὸς βομβαρδισμὸν στόνων καὶ ρίψατε δι' ἄλγεσι πύτων στρατιωτικὰς δυνάμεις. Πλησίον αὐτῶν ὑπάρχει ἀεροδρόμιον πρὸς προσγείωσιν. Ἐπείνουσα ἀνάγκη. Ἐπαναλαμβάνω: Ἐπείγουσα ἀνάγκη...»

Μεσολαβεῖ μιὰ μεγάλη σιωπὴ πάλι καὶ ἡ ἀπάντησι ἔρχεται τούτῃ τῇ φωνᾷ λακωνική: «Ἀποστέλλομεν δυνάμεις».

Τὸ Γεράκι θγάζει ἓνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. "Ὅλα πᾶνε καλὰ! Βγάζει τὰ ἀκουστικά ἀπὸ τ' αὐτιά του, κτῆται πάλι τὸν ἀσύρματο στὸ βάθος τῆς σπηλιάς καὶ ἥσυχος πιά, ἀφοῦ ἔχει κάνει τὸ

καθήκον του πρὸς τὴν πατρίδα, ξεκινάει ἀποφασισμένος μὲ κάθε θυσιά νὰ θρῇ τὰ ἱχνη τῆς "Ἑλλεν καὶ τοῦ Τζῖμ.

Γινάζει τὰ πόδια, σηκώνει τὰ χέρια καὶ ἀπογειώνεται. Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα ταξιδεύει πάλι πάνω ἀπὸ τὴ ζουγκλα. Διακρίνει πολλοὺς Γιαπωνέζους ποὺ ἀγωνίζονται νὰ σβύσουν τὴ μεγάλη πυρκαϊὰ ποὺ ἔχει ἀνάψει στὸ σημεῖο ποὺ ὑψώνονταν ποῖν ἀπὸ μιὰ ὥρα τὰ σκοτεινὰ στόματα τῶν τσιμεντένιων κανονιῶν καὶ ξεχωρίζει ἄλλες ομάδες ὠπλισμένων, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὸ κυκλικὸ σχῆμα, καὶ ξαφνικὰ νοιώθει μιὰ μαχαιρία στὴν καρδιά. Τὸ διαπεραστικὸ του βλέμμα καρφώνεται ἀπότομα στὴν ψηλὴ πογόνδα ποὺ θάσσεται πεντακόσια μέτρα ἀπὸ τοῦτο τὸ κτίριο, πλατὶ στοὺς στρατῶνες τῶν καμικάζι...

Ἡ "Ἑλλεν κι' ὁ Τζῖμ Γκάφας μὲ δεμένα τὰ νέρια πίσω στὶς πλάτες, βαδίζουν ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς Γιαπωνέζους ποὺ φοροῦν κάσκες καὶ κρατοῦν αὐτόματα. Τὰ δυὸ παιδιὰ κάθε τόσο ἀνυψοῦνται νὰ προχωρήσουν, μὰ ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς συνοδεύουν τοὺς σπρώχνουν βάνουσα καὶ τοὺς ὑποχρεώνουν νὰ περπατοῦν.

Μισὸ λεπτὸ ἀργότερα, ἡ "Ἑλλεν κι' ὁ Τζῖμ χάνονται πίσω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πόρτα ποὺ θάσσεται στὸ ἀσιντερὸ μέρος τοῦ προσυλίου καὶ τὸ Γεράκι σφίγγει τὰ δόντια κι' ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεβῇ. Καλὰ τὸ εἶχε καταλάβει.

Τὰ δυὸ ἡρωικὰ Ἀμερικανόπουλα θρίσκονται σὲ ἄσκημη θέσι.

Τὰ δυὸ παιδιὰ παλεύουν μὲ ἡρωισμό καὶ ἀτόγγωσι γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ἡ "Ἑλλεν κι' ὁ Τζῖμ διατρέχουν ἐνὰ μεγάλο κίνδυνο. "Ότου σκαρφάλωσαν πάνω στὸ δέντρο, ἴσως νὰ μὴ τοὺς ἔβλεπαν οἱ Γιαπωνέζοι κι' ἴσως νὰ εἶχαν γλυτώσει. Μὰ ἡ μαύρη λεοπάρδαλις ποὺ τοὺς εἶχε μυριστη τριγυρίζει κάτω ἀπ' τὸ δένδρο καὶ βγάζει ἄγρια νιαουρίσματα τοὺς πρόδωσε.

Οἱ συμμορίτες τοῦ «Μπλέ Παγωνίου» ἀκοῦνε τὰ οὐλοῦχτά της καὶ τρέχουν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὴν βλέπουν νὰ προσπαθῇ νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ ψηλὸ δέντρο, ρίχνουν μιὰ ματιὰ στὰ κλαριά καὶ διακρίνουν ἀνάμεσά τους τὰ δυὸ παιδιὰ.

— Ὁραῖο θὰ ἦταν, λέει κάποιος, νὰ ρίξουμε σὺν τὴν κοπέλλα καὶ τὸν ἀράπη στὰ δόντια τοῦ ἀγριμιοῦ. Θὰ ξεκαρδίζομαστε μὲ τὰ μοῦτρα ποὺ θὰ κάνανε, καθὼς θὰ τοὺς τραγάνιζε γλυκὰ-γλυκὰ.

— Μπρρρ! Θεοῦλη μου!, κάνει ὁ Γκάφας τοῦ τῶν ἀκούει καὶ τρέμει. Θαρρῶ πῶς μπλέξαμε ἄσκημα, "Ἑλλεν. Ποτὲ δὲν πῆγε ὁ νοῦς μου πῶς ἦταν δυνατό νὰ τελειώσω τίς ὥραιες ἡμέρες μου στὸ στομάχι μιᾶς λεοπάρδας.

λης. 'Αμάν Θεούλη μου, βάλε τὸ χέρι σου!

Ἡ Ἑλλεν δὲν μιλάει. Αἰσθάνεται ἓνα ρίγος νὰ διαπερνᾷ ὁλόκληρο τὸ σῶμα της καὶ ἔχει γίνει χλωμή.

— Ὡραῖο θὰ ἦταν αὐτὸ ποὺ λές!, ἀποκρίνεται στὸν πρῶτο Γιαπωνέζο ἓνας ἄλλος ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα. Καὶ σὲ μὲνα θὰ ἄρεσε νὰ τοὺς ἐβλεπα ἀνάμεσα στὶς μασέλες τῆς ἄγριας αὐτῆς γάτας. Ἀλλὰ ὁ ἀρχηγὸς τοὺς θέλει ζωντανούς...

Καὶ ἀρχίζει ἓνα δαιμονισμένο κυνηγτὸ μὲ τ' αὐτοκίνητα.

Καθὼς μιλάνε, ζυγώνουν μὲ ἀργὰ δῆματα πρὸς τὸ δέντρο, κρατῶντας τὰ αὐτόματα στὰ χέρια. Ἡ λεοπάρδαλις ποὺ τοὺς ἔχει ἀντιληφθῇ, ξεχνάει τῶρα τὰ παιδιὰ, ποὺ βρισκόνται κρυμμένα στὰ κλαδιά, καὶ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τους. Τὰ κίτρινα μάτια της φεγγαβολοῦν καὶ ἡ οὐρᾶ της πηγαινοέρχεται πότε δεξιά, πότε ἀριστερά, χτυπώντας τὸν ἀέρα. Τὰ σουβλερὰ δόντια της εἶναι ἀπαίσια. Κυττάζει γύρω της καὶ, καθὼς βλέπει πῶς ὁ κλοιὸς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους στενεύει ὅσο πάει περισσότερο, ἀγριεύει καὶ ξεφυσάει θυμωμένα. Ὑστερα, δίνοντας ἓνα ξαφνικὸ σάλτο, τινάζεται σὰ λάστιχο καὶ πέφτει ἀπάνω σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἦρθαν μὲ τόση ἀναίδεια νὰ τῆς χαλάσουν τὴν ἡσυχία. Τὰ σουβλερὰ της νύχια κορφώνονται στὸ στήθος του καὶ τὰ δόντια της χώνονται στὸ λαιμὸ του. Ἀκούγεται μιὰ ἄσπρη κραυγὴ ἀγωνίας καὶ τὸ κροτάλισμα πολλῶν αὐτομάτων. Τὸ ζῶο, ποὺ ἔχει κομματιάσει μῆσσο σὲ μιὰ στιγμή τὸν Γιαπωνέζο, τραυματίζεται ἀπὸ τὰ καφτὰ μολύβια ποὺ γαζώνουν τὸ κορμὶ του, παίρνει μιὰ βόλτα στὸν ἀέρα, καὶ πέφτει μερικὰ μέτρα πιο ἐκεῖ σφραδίζοντας. Δυὸ - τρεῖς τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κατacreουρημένου συμμορίτη καὶ οἱ ἄλλοι περικυκλώνουν τὸ δέντρο.

— Ἐμπρός!, διατάζει ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς σημαδεύον-

τας τὰ παιδιά. Κατεβήτε πριν αρχίσουμε νὰ θυμώνουμε!

— Πολὺ ζόρικος εἶναι αὐτός, Θεοῦλη μου!, λέει ὁ Γκάφας στὴν "Ἑλλεν. Δὲ βαστάω! Θὰ τοῦ ρίξω νὰ δώ ἂν θὰ θυμώσῃ περισσότερο!

Καὶ πριν προφτάσῃ ἡ κοπέλλα νὰ τὸν κρατήσῃ, πιέζει τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολίου του καὶ ὁ Γιαπωνέζος αἰσθάνεται ἓνα κάψιμο ἀνάμεσα στὰ δυὸ μῦτια του. Παίρνει μιὰ βόλτα στὶς φτέρνες του καὶ πέφτει ἀνάσκελα. Τὴν ἴδια στιγμή ἓνας ἄλλος τοῦ βλέπει τὸν συμπατριώτη του νὰ σωζιάζεται νεκρός. ἀφίνει μιὰ βλοστήμια καὶ σηκώνει τὸ αὐτόματό του ἑτοιμος νὰ στείλῃ μερικὰ μολύβια ἀπάνω στὰ παιδιά.

— "Ὀχι! Στάσου!, φωνάζει κάποιος ἄλλος πού φαίνεται πὼς εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς του ἀποσπασμένος. Εἶπαμε πὼς μᾶς χρειάζονται ζωντανοὶ αὐτοὶ οἱ κατάσκοποι. Πρέπει νὰ τοὺς ἀνγκρίνῃ ὁ ἀρχηγός! Μὴ πυροβολήσῃ!

Τὸν ἐμποδίζει νὰ πυροδολήσῃ κι ὕστερα ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ σὰν αἴλουρος στο δέντρο. Τὸν ἀκολουθοῦν κι ἄλλοι δυό. Καὶ τότε ἀπᾶνω στὰ κλαριά τοῦ μεγάλου αὐτοῦ δέντρου ἀρχίζει μιὰ σκληρὴ μάχη. Τὰ δυὸ παιδιά ποὺ ἄρνούνται νὰ παραδοθῶν πυροβολοῦν, μὰ οἱ Γιαπωνέζοι ξέρουν νὰ γλυστροῦν καὶ σαλτάρουν ἀπὸ τὸ ἓνα κλαδιὸ στὸ ἄλλο.

— Παραδοθῆτε!, φωνάζει ὁ ἀρχηγός.

Τὸν τελευταῖο λόγο τὸν εἶπαν οἱ δόμβες πού ἐστειλὰν τὰ ἀεροπλάνα.

— Πρίτς, ποὺ θὰ παραδοθῶμε!, γρυλλίζει ὁ ἀραπάκος. Ὁ Τζιμ Γκάφας ποτὲ δὲν παραδίνεται! "Ἄν μπορῆτε, πιάστε μας!

Ἡ "Ἑλλεν, ποὺ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἔχει χρησιμοποιήσει ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολίου της, ἔρχεται στὰ χέρια μὲ ἓναν ἀπ' τοὺς διώκτες της καὶ ἡ γυμνασμένη γροθιά της, ποὺ πέφτει μὲ δύναμι

στο κίτρινο μοῦτρο του, τὸν ζαλίζει καὶ τὸν ἀνατρέπει. Ἕνας ἄλλος ὅμως τῆς ἐπιτίθεται τώρα καὶ νοιάζει τὰ δάχτυλά του νὰ τυλίγονται στὸ λαιμό της. Τῆς κόβεται ἡ ἀναπνοή καὶ καταλαβαίνει πὼς λυγίζει.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως γίνεται κάτι τρομερό. Ἀκούγεται μιὰ φοβερὴ ἔκρηξη καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ τοὺς Γιαπωνέζους ποὺ βρίσκονται ἀπάνω στὸ δέντρο, τινάζονται ψηλὰ στὸν ἀέρα κι' ὕστερα πέφτουν βαρεῖά στὸ χῶμα. Κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ὁρῶς, ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπ' τὸ δέντρο, ἔχουν κυλιστῇ στὸ ἔδαφος, ποὺ τραντάζεται σὰν νὰ τὸ παιδεύῃ ἕνας φοβερός σεισμός. Ὁ οὐρανὸς σκοτεινιάζει καὶ σύννεφα καπνοῦ σκεπάζουν τὰ πάντα. Δὲν ξέρουν τί ἀκριβῶς ἔχει συμβῇ. Ἀργότερα θὰ μάθουν ὅτι ἡ ἔκρηξη προερχόταν ἀπὸ τὴν ἀσημένιο: ρουκέτα, ποὺ ἔστειλε τὸ θρυλικὸ Γεράκι ἀπάνω στοῖς τσιμεντένιους πύργους τῶν πυροβόλων. Πρὸς τὸ παρὸν λοιπὸν δὲν ξέρουν τί ἀκριβῶς ἔχει συμβῇ, ἀλλὰ καταλαβαίνουν πὼς κάτι σοβαρὸ ἔχει γίνει. Ὁ πανικός κάνει τοὺς Γιαπωνέζους νὰ προσφύξουν ἀπαίσια καὶ ὁ Τζίμ Γκάφας ποὺ νομίζει... πὼς θορυβώδιστα τὸ δέντρο, κυλιέται στὸ γῶμα.

— Ἀμὰν Θεοῦλη μου! Μὰς φάγανε μπαμπέσικα μὲ ἀτομικὴ δόμβα! ξεφωνίζει.

Ἡ φωνὴ τοῦ χαζοῦ ἀραπάκου ξαναφέρνει στὴν πραγ-

ματικότητα τοὺς συμμορίτες ποὺ ἀρχίζουν νὰ συνέχωνται ἀπὸ τὴν πρώτη κατάπληξι. Πρέπει ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερο ἀπὸ ἐδῶ. Ἡ ἔκρηξη καὶ ἡ πυρκαϊὰ εἶναι ἐδῶ κάπου γύρω κοντά. Με γοργὰς κινήσεις ἀνασηκώνουν τὸν Γκάφα καὶ τοῦ δένουν τὰ χέρια, παρ' ὅλη τὴν ἀντίστασι τοῦ προβάλλει. Ὑστερα δένουν τὴν Ἑλλεν. Βάζουν στὴ μέση τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ μὲ βιαστικὸ ἔγγρα κατευθύνονται πρὸς ἕνα ξέφωτο ποὺ ἰσχύει μακριὰ ἀπ' τίς φλόγες.

Ὁ Μὰκ Ντάνυ σώζει τοὺς φίλους του καὶ τὴν Ἀμερική, ἀλλὰ τραυματίζεται βαρεῖα.

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ δυὸ ὥρες, ὁ Τζίμ κι' ἡ Ἑλλεν ἔχουν μεταφερθῇ στὸ κυκλικὸ κτίριο. Τοὺς κλείνουν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο ποὺ μοιάζει μὲ κελλὶ φυλακῆς καὶ σὲ λίγο δέχονται τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Φουκακούσα - Ζοζό. Ὁ μικρὸς ἄνθρωπος Γιαπωνέζος μὲ τὰ φιδίσια μάτια συνοδεύεται ἀπὸ δυὸ γεροδεμένους ἀντρες ποὺ κρατοῦν συρμάτινα ἀγκυρωτὰ μαστίγια στὰ χέρια. Εἶναι πολὺ νευρικός καὶ τὸ βλέμμα του γεμᾶτο λύσσα, καρφώνεται ἀπάνω στὰ παιδιὰ.

— Ποῦ εἶναι ὁ δημοσιογράφος; ρωτᾷ καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν πικρὰ. Σὰς προειδοποιῶ πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἄν

μιλήσετε όμως, θά σᾶς χαρίσω τὴ ζωὴ. Πού εἶναι ὁ ἄσπιρος κατασκοπος;

Τὰ δυὸ παιδιά τὸν κυττάζουν ἀμίλητα. Κρατοῦν κλειστό τὸ στόμα καὶ δὲν τοῦ ἀπαντοῦν. Αὐτὸ κάνει τὸν Φουκακούσα ν' ἀγριέψη περισσότερο.

— Καταλάβετε τί σᾶς ρωτάω; γρυλλίζει.

Ἀλλὰ οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ παίρνει ἀπάντησι. Ὁ Τζίμ καὶ ἡ Ἑλέν ὀρθοὶ μὲ τὰ χεῖρα δεμένα στὴ ράχη, δὲν μιλοῦν. Πλησιάζει περισσότερο κοντὰ τους:

— Ἀκούσατε τί ρώτησα; λέει.

— Ἐμένα ρωτᾶς; κάνει μὲ ὕφος ἡλίθιο ὁ Γκάφας.

— Ναί. Ἐσενα ρωτᾶω!, λέει καὶ πηγαινέει κοντὰ του. Πού εἶναι ὁ δημοσιογράφος;

— Ἀν ρωτᾶς γιὰ τὸν κύριο Μάκ, ἀπαντᾶει ὁ ἀραπάκος, μάθε πὼς χαίρει ἄκρας ὑγείας καὶ σοῦ στέλνει χαιρετίσματα.

Ὁ Γιαπωνέζος καταλαβαίνει τὴν εἰρωνία καὶ γίνεται πρέσινος. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν. Σηκώνει τὸ χεῖρ καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Γκάφας αἰσθάνεται ἕνα δυνατὸ πόνο καὶ δίνει ἀμέσως τὴν ἀπάντησι. Σηκώνει τὸ πόδι καὶ τὸ χοντροπάπουτσό του τινάζεται μὲ δύναμι ἀπάνω στὸ καλάμι τοῦ Φουκακούσα.

— "Ω!, ξεφωνίζει ὁ Γιαπωνέζος. "Ωχ τὸ πόδι μου! Καὶ στριφογυρίζει σὰν τρελλός.

— "Οχι παίζουμε!, λέει ὁ Γκάφας. Μόνο ἐσύ θά χτυπᾶς;

Ἀλλὰ δὲν προφταίνει νὰ πῇ περισσότερα. Οἱ δυὸ ἄντρες μὲ τὰ μαστίγια πέφτουν ἀπάνω του. Τὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ δέχεται ἄγρια χτυπήματα καὶ σωριάζεται ἀναίσθητο στὴ γωνιὰ τῆς κόμαρης. Τώρα ὁ Γιαπωνέζος γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἑλέν.

— Εἶναι ἡ σειρά σου, τῆς λέει. Ἄν δὲν μιλήσης, θά πάθης τὰ ἴδια. Πού εἶναι ὁ Μάκ Ντάνυ;

— Δὲν ξέρω!, ἀπαντᾶει μὲ πείσμα τὸ κορίτσι. Ἄδικα κοπιᾶεις. Δὲν πρόκειται νὰ μάθης τίποτα ἀπὸ μᾶς.

— Αὐτὸ θά τὸ δοῦμε!, μουγγρίζει ἐκεῖνος.

Κάνει ἕνα νόημα στοὺς δυὸ ἄντρες κι' ἐκεῖνοι ρίχνονται τώρα μὲ τὰ συρμάτινα μαστίγια ἀπάνω στὴν δεμένη κοπέλλα. Τ' ἀγκάθια σκίζουν τὰ ρούχα τῆς καὶ τὸ κορμὶ τῆς. Ἀλλὰ δὲ μιλάει.

— Ἀφήστε τὴν τώρα, διατάζει ὁ Φουκακούσα. Ἰσχυρῶς θὰ ξαναγυρίσουμε. Μπορεῖ ὡς τότε νὰ ἔχουνε λύσει τὴ γλῶσσαν τους. Ἄν ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι μουγγαί, θὰ τοὺς περιποιηθούμε ὅπως ταίριαζει αὔριο...

* * *

Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ αὔριο δὲν ἔρθε ποτέ. Γιατί σ' αὐτὸ μεταξὺ τὸ Γεράκι ἔχει ἀρχίσει πάλι τὴν κεραυνοβόλο δράσι του, προσπαθώντας νὰ σώσῃ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους του φίλους. Προσγειώνεται

όθρουβα πίσω από την παγό-
θα που βρίσκεται πλάι στο
στρατώνα των καμικάζι και
προσπαθεί να βρή ένα τρόπο
να μπη στο κυκλικό κτίριο ό-
που είδε να οδηγούν τα παι-
διά. Καθώς όμως προχωρεί
προς τα εκεί, ένας Γιαπωνέ-
ζος που τον βλέπει ξαφνιά-
ζεται κι' έτοιμάζεται να πυ-
ροβολήσει. Το Γεράκι μουντά-
ρει σαν άστραπη άπάνω του
και ή βαρειά γροθιά του κά-
νει θρύψαλλα το κρανίο του.
'Ο Νέος 'Υπεράνθρωπος γλυ-
στρώνοντας έπειτα σαν σκιά—
έχει αρχίσει τώρα να νυχτά-
νη — πλησιάζει το μεγάλο
κτίριο. Κρύβεται πάλι πίσω
άπό ένα τζίπ, που είναι στο-
ματημένο κάπου εκεί κοντό,
και περιμένει. 'Η εύκαιρία
δεν άργεί να του δοθή. 'Η με-
γάλη πόρτα του κτιρίου ά-
νοίγει και τρεις Γιαπωνέζοι
βγαίνουν άπ' αυτήν συνομι-
λώντας. Πριν προφτάσουν να
την κλείσουν πίσω τους, το
Γεράκι έπιτίθεται. Με τρία
κεραυνοβόλα χτυπήματα οί
τρείς συμμορίτες τινάζονται
στην αύλη και το παιδί με
τη λιονταρίσια καρδιά προ-
χωρεί με μεγάλα βήματα στο
έσωτερικό της φωλιάς του
«Μπλε Παγωνιού». Περνάει
έναν έρημο διάδρομο, στρί-
βει δεξιά και βρίσκεται μπρο-
στά στον Φουκακούσα και
στούς δυο σωματοφύλακές
του με τ' άγκαθωτά μαστί-
για. Σφίγγει τα δόντια και
άφίνει μιά δυνατή κραυγή.
'Ο Γιαπωνέζος με τα φιδίσια
μάτια δέχεται μιά γροθιά

στο σαγόνι και το κεφάλι του
ξεβιδώνεται άπ' τη θέσι του.
'Η άλλη γροθιά του Γερακίου
τσακίζει το κρανίο του πρώ-
του σωματοφύλακα που έτοι-
μάζεται να πυροβολήσει. 'Ο
άλλος τρεμοκρατημένος προ-
σπαθεί να χωθή τρέχοντας
στο διάδρομο. 'Ο Νέος 'Υ-
περάνθρωπος σαλτάρει σόν
βολίδα και τον άνασηκώνει
κρατώντας τον άπ' τα μαλ-
λιά.

— Που είναι τα παιδιά;
ρωτάει.

'Εκείνος τρέχει και δεν μπο-
ρεί να μιλήση.

— Που είναι τα παιδιά;
ξαναρωτάει το Γεράκι.

'Ο Γιαπωνέζος τρέμοντας
δείχνει μιά μικρή πόρτα. 'Ο
Νέος 'Υπεράνθρωπος τον σέρ-
νει μαζί του. Μ' ένα χτύπη-
μα των ώμων του ή πόρτα
ξεριζώνεται άπό τη θέσι της
και μέσα στο μισοσκόταδο
διακρίνει τα παιδιά, που εί-
ναι πεσμένα στο πάτωμα με
δεμένα τα χέρια και βογγά-
νε.

'Η καρδιά του σπαράζει ά-
πό άγωνία. Άρπάζει άπό τα
χέρια του συμμορίτη το μα-
στήγιο και το κατεβάζει με
δύναμι στο πρόσωπό του. 'Ο
Γιαπωνέζος τινάζεται στον
άέρα και το κεφάλι του θρον-
τάει στον άπέναντι τοίχο. 'Υ-
στερα σωριάζεται άνείσθη-
τος.

Με γοργές κινήσεις, το Γε-
ράκι λύνει τα χέρια των παι-
διών, τα παίρνει στην άγκα-
λιά του και ξεχύνεται προς
την έξοδο. Το βλέμμα του ψά-

χνει όλα τὰ γύρω. Βλέπει τὸ τζίπ. Τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τσποθετεῖ τὴν "Ἑλλεν καὶ τὸν Τζίμ στὸ πίσω του μέρος. Αὐτὸς κάθεται μπροστὰ καὶ πατάει τὸ γκάζι. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει σὰν βολίδα μέσα στὸ σκοτάδι.

"Υστερα ἀπὸ λίγο, ἔχουν μπῆ στὸν αὐτοκινητόδρομο, μὴ δρίσκεται ἔξω ἀπ' τὴ ζούγκλα πλάι στὴν ἀκτὴ. Δὲν ξέρεي φυσικά, ποὺ βγάζει αὐτὸς ὁ δρόμος, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία τούτῃ τὴν ὥρα εἶναι νὰ ἀπομακρυνθῇ ὅσο γίνεται πρὸς τὸν ἀπὸ τὴ ζούγκλα καὶ τὰ καμουφλαρισμένα κτίρια τῶν Γιαπωνέζων, γιατί ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ φανοῦν τ' ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα καὶ θ' ὀρχίσῃ ἕνας ἄγριος βομβαρδισμός.

Κι' ἐκεῖ, καθὼς ὁδηγεῖ, βλέπει ξαφνικά νὰ χάνεται ἡ μπλὲ φόρμα ποὺ φοράει καὶ νὰ ξαναγίνεται ὁ Μάκ Ντάνυ! Ἡ ἐπίδρασι τοῦ ὑγροῦ τοῦ δαχτυλιδιοῦ μὲ τὴ μπλὲ πέτρα, ἔπαψε. Τὸ θρυλικὸ Γεράκι παραχώρησε τὴ θέσι του πάλι στὸν ὁμορφὸ ἔφηβο μὲ τὸ γεροδεμένο κορμί.

— Ἀπάνω στὴν ὥρα!, λέει χαμογελώντας.

Μὰ τὸ χαμόγελο γίνεται ἀπότομα μιά γκριμάτσα κακαταπλήξεως καὶ φόβου. Ναί! Κάπως ἐνωρὶς μετέβαλε ἐμφάνιση καὶ προσωπικότητα. Θὰ ἔπρεπε λίγο ἀκόμα νὰ διατηροῦσε τὴν ὑπόστασί του τοῦ Ὑπερανθρώπου γιατί ἀκόμα δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῇ

ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη. "Υστερα σκέφτηκε καὶ τοὺς φίλους του: τὸν Τζίμ καὶ τὴν "Ἑλλεν. Τὶ θὰ γίνονταν κι' αὐτοί;

Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ συναισθήματα τοῦ βασάνιζαν κι' ἔδιναν στὸ πρόσωπό του αὐτὴν τὴν ἐκφρασι τοῦ τρόμου, γιατί πρῶτος αὐτὸς εἶχε ἀκούσει τὸν ἀδύνατο ἀλλὰ ὁμαδικὸ βόμβο τῶν ἀμερικανικῶν ἀεροπλάνων ποὺ πλησίαζαν ἀπειλητικὰ καὶ διέγραφαν τὴ σιλουέττα τους στὸν μακρυνὸ ὁρίζοντα.

"Ἀρκαξε τὸ μπράτσο τοῦ Τζίμ.

— "Ισως νὰ μὴν προλάβουμε νὰ ζήσουμε!, τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί.

— Τὶ μοῦ λές, Ντάνυ!, ἔκανε ὁ Τζίμ μαζεύοντας τοὺς ὤμους του.

— Τοὺς βλέπεις; "Ερχονται!

— Ποιοί; ρώτησε ἡ "Ἑλเลน.

— Οἱ γλάροι!, ἔκανε μὲ τρεμουλιαστή φωνὴ ὁ Τζίμ.

— Οἱ γλάροι; τραύλισε ἡ "Ἑλλεν κυττάζοντας τὸν οὐρανόν.

— Ναὶ οἱ γλάροι, μὲ τά... χαλύβδινα φτερά!

— "Ἀφῃσε τὰ τραγικὰ ἀστεῖα!, τὸν ἔκοψε θυμωμένα ὁ Μάκ Ντάνυ.

Τώρα ὁ οὐρανὸς συγκλονίζονταν ἀπὸ τοὺς κινητῆρες τῶν ἀεροπλάνων. Καὶ σὲ λίγο μιά φοβερὴ ἔκρηξι συγκλονίζει τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ τινάζει στὸν ἄερα. Τὸ τζίπ μὲ τὰ

τρία παιδιά ἀνατρέπεται καὶ κατρακυλάει σ' ἓνα βαθὺ χαντάκι πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας. Μιὰ δυνατὴ λάμψις κι' ὅλα χάνονται γύρω τους...

... ..

Δεκαπέντε ὁλόκληρες μέρες χρειάστηκαν γιὰ νὰ συνέλθῃ ὁ Μὰκ Ντάνυ. Βαρειὰ τραυματισμένος μεταφέρθηκε με στρατιωτικὸ νοσοκομειὰκὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὸ Τόκιο στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἡ σωτηρία του ἦταν ἓνα σωστὸ θαῦμα γιὰ τοὺς γιατροὺς. Κανεὶς δὲν πίστευε πὼς ἦταν νὰ ζήσει. Ἡ "Ἑλλην κι' ὁ Τζιμ εἶχαν τραυματισθῇ ἐπίσης. Ἀλλὰ τὰ τραύματά τους ἦταν ἀπλῆς γρατζουνιὲς μπροστὰ στὰ τραύματα τοῦ Μὰκ Ντάνυ.

— Μὰ τί ἔγινε; ρωτᾷει ὁταν ἀνοίγῃ τὰ μάτια καὶ βλέπει πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του στὸ νοσοκομεῖο τὴ χλωμὴ μορφή τῆς μητέρας του, τὴν "Ἑλλην με κρεμασμένο ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τυλιγμένο με γᾶζες τὸ χέρι καὶ τὸν Τζιμ μ' ἓνα ὄσπρο σαρίκι στὸ σπασμένο του κεφάλι. Τί ἔγινε;

— Τὸ τζίπ μας ἔπεσε ἀπάνω σὲ νάρκη!, λέει ἡ "Ἑλ-

λεν. Οἱ Γιαπωνέζοι εἶχαν ὑπονομεύσει τὸ δρόμο καὶ ξέφρανε μόνο αὐτοὶ τὰ ἀσφαλῆ περάσματα.

Τώρα σιγὰ - σιγὰ ἀρχίζει νὰ θυμᾶται ὁ Μὰκ.

— Καὶ τὸ Κιοῦ - Σίου;

— Τὸ Κιοῦ - Σίου ἀκόμα καίγεται!, ἀποκρίνεται χαμογελώντας ἡ κοπέλλα. Δὲν ἄφησαν τίποτα ὄρθιο οἱ ἀμερικάνικες βόμβες. Εὐτυχῶς οἱ στρατιῶτες πὺν πέσανε με ἀλεξιπτώτα κάνανε ἔρευνες καὶ μᾶς ἀνακαλύψανε. Ἔτσι σωθήκαμε.

Ὁ Μὰκ Ντάνυ χαμογελάει εὐχαριστημένος. Ἐπὶ τέλους οἱ ἀσημένιες ρουκέτες δὲν θὰ ξαναφανοῦν πιά. Χαμογελάει γιὰτὶ δὲν ξέρεي ἀκόμα πὼς θὰ χρειαστῇ ἓνας τουλάχιστον χρόνος γιὰ νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι του. Πολὺ ἀργότερα θὰ μόθῃ πὼς εἶναι σπασμένα τὰ δυὸ του πόδια καὶ πὼς μερικὰ πλευρά του ἔχουν τσακιστῇ καὶ θ' ἀργήσουν νὰ ξαναγίνουν καλὰ, ὅπως πρῶτα. Τὸ θρυλικὸ Γεράκι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ δράσῃ πιά! Ἐκίς ἂν, ὕστερα ἀπὸ ἓνα χρόνον, οἱ γιατροὶ ἀλλάξουν γνώμη καὶ τοῦ τὸ ἐπιτρέψουν...

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὸ σημερινὸ τεύχος τοῦ «Γερακίου» εἶναι τὸ τελευταῖον τῆς πρώτης περιόδου, ποὺ περιορίζεται στοὺς δυὸ πρώτους τόμους. Ἡ Διεύθυνσις ἀποφάσισε νὰ ἀναβάλῃ τὴ δημοσίευσιν τῶν τευχῶν τῆς δευτέρας περιόδου (τεύχη 17—32) γιὰ ἀργότερα, γιὰ νὰ ἐπιδέξῃ στὸ μεταξὺ νὰ προσφέρῃ στὸ Ἑλληνόπουλο ἕνα νέο καταπληκτικὸ καὶ ἀριστουργηματικὸ ἀνάγνωσμα, ποὺ θὰ ξετρελλάνῃ μικροὺς καὶ μεγάλους! Πρόκειται γιὰ τὸν

Τ Α Γ Κ Ο Ρ

Τὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ ἔγινε Μαχαραγιᾶς

Τὸ νέο ἀνάγνωσμα, ποὺ θὰ πέρῃ γιὰ ἕνα διάστημα τὴ θέσιν τοῦ «Γερακίου» εἶναι ἕνα ἐκθεματικὸ πανόραμα περιπετειῶν, ἥρωισμῶν, ἐρώσεως, συνισματικῶν ἐπεισοδίων μυστηρίου! Διαδραματίζεται στὶς μυστηριώδεις Ἰνδίες, σ' ἕνα παραμυθένιο κρᾶτος, μὲ ἥρωα ἕνα ἐκπληκτικὸ Ἑλληνόπουλο μὲ θαυμαστὰς ἱκανότητες καὶ μεγάλη καρδιά!

Τ Α Γ Κ Ο Ρ

Τὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ ἔγινε Μαχορογιᾶς

Ἔναι πρωτοφανὲς ἀνάγνωσμα, ποὺ αἰχμαλωτίζει τὸν ἀναγνώστη καὶ χαρίζει ὥρες γοητείας, χαρᾶς, ἀγωνίας, γέλιου, δακρύων, συγκινήσεως.

Θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη

Παρασκευὴ 27 Αὐγούστου

(3 Σεπτεμβρίου στὶς Ἑπαρχίες)

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀναγνώστες ἤρχισαν νὰ ζητοῦν ἀπὸ τώρα τὸν «Ταγκὸρ» καὶ προβλέπεται μεγάλη ζήτησις, συνιστᾶμεν σ' ὅλους νὰ προμηθευτοῦν τὸ πρῶτο τεύχος τοῦ «Ταγκὸρ» πρῶτῃ - πρῶτῃ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευή, γιὰτὶ ἄλλοιῶς κινδυνεύουν νὰ μὴν προλάβουν!

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 16 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστέι-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηδασυλείου, 'Αμαζόνων 25

ΕΞΕΔΟΘΗΛΑΝ

1) Τὸ Παιδί τοῦ Μυστηρίου	8) 'Ο 'Αδρατος Θάνατος.
2) Τὸ Γεράκι συνταίρει	9) 'Ο Τζιμ Γκάφας θυμώνει.
3) Τὸ 'Ιπτάμενο Παιδί	10) Οἱ Κίτοινοι: Δάτιος ες
4) Τίτουμαχία	11) Στὰ χέρια τῶν 'Ερυθροδούλων
5) 'Ο Προστάτης τοῦ Κόσμου	12) 'Ο Μυστηριώδης Φυλακισμένος
6) Τὸ Μυρὸ καὶ τὸ 'Ασπρὸ	13) Τὸ Μηνάγημα τοῦ 'Ολέθρου.
Γεράκι	14) Τὸ Θῆμα πὺν Σώζει.
7) Τὸ Φοβερὸ Μυστικὸ	15) Τὸ Αἶνιγμα τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν ἐκδόσεων «'Ο Μικρὸς Ἡρῶς», θέ-
λοντας καὶ ὠφελίμα τις διακοπὲς τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀπο-
φάσισε νὰ τοὺς προσφέρῃ σὲ ἐξευτελιστικὰς τιμὰς, σχε-
δὸν δωρεάν, δύο ἀπὸ τὰς καλὺτερες ἐκδόσεις τῆς, τὸ
«Παιδικὸ Πανεπιστήμιον» καὶ τὸ ἀνάγνωσμα περιπετειῶν
ζούγκλας «Τάργκα».

Ἀπὸ τῆς 10ης Ἰουλίου μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου,
κάθε Ἑλληνόπουλο θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ
τὰ γραφεῖα μας:

1) Τὸν Πρῶτον Τόμον τοῦ «ΠΑΙΔΙΚΟῦ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗ-
ΜΙΟΥ», πὺν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ 6 πρῶτα τεύχη, δεμένα
μὲ πανὶ πολυτελείας καὶ μὲ χρυσὰ γράμματα. Ἡ τιμὴ
τοῦ ὠρίσθηκε στὶς 30 δραχμὲς. Ἀπὸ τῆς 10ης Ἰουλίου
ὅπως μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου, θὰ μπορῆτε νὰ ἀγορά-
σετε τὸν πολὺτιμον αὐτὸν τόμον μὲ τὴν ἀπίστευτην τιμὴν
τῶν... 13 μ ὀ ν ο ν δραχμῶν!

2) Ὡς πρὸς τὴν ἐπίσης νὰ ἀνερᾶσθε, στὸ ἴδιον διὰ-
στημα, τὰ 22 τεύχη τοῦ «ΤΑΡΓΚΑ», πὺν ἡ τιμὴ τους
εἶναι 44 δραχμὲς, πληρώνοντας... μόνο 10 δραχμὲς γιὰ
τόλως, θὰ ἔνετε τὸ δικαίωμα νὰ ἀγοράσετε τοὺς δύο τό-
μους τοῦ «Τάργκα», πληρώνοντας μόνο 10 δραχμὲς γιὰ
τὸν καθένα!

ΣΗΜΕΙΩΜΑ: Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν τὰ τεύχη ἢ
τοὺς τόμους ταχυδρομικῶς θὰ ἐπιδορυνοῦν μὲ τὰ τα-
χυδρομικὰ (2 δραχμὲς γιὰ κάθε τόμον καὶ 4 δραχμὲς γιὰ
ὅλα τὰ τεύχη τοῦ «Τάργκα»).

